

2007 vasario 28
Nr. 4

Lietuvos
Katalikų
Bažnyčios
informacijos
centro
leidinys

BAŽNYČIOS ŽINIOS

Šiame numeryje:

Popiežius

- Popiežiaus Benedikto XVI žinia 2007 m. gavėnios proga 2
Popiežiaus Benedikto XVI žinia XXII Pasaulinės jaunimo dienos proga 3

Bažnyčia Lietuvoje

- Paminėta Pasaulinė ligonių diena 6
Apaštališkasis nuncijus aplankė Vilniaus arkivyskupijos Caritas 8
Maldos pusryčiai Vilniaus arkivyskupijos kurijoje 9
Gailestingojo Jėzaus brolių amžinieji įžadai 10
Pasirašyta sutartis dėl maisto produktų tiekimo nepasiturintiems 10
Jaunimo susitikimas 11
Šiluvos Švč. M. Marijos paveikslas Rumšiškėse ir Karmėlavoje 12

Homilijos

- MALONĖS ŠANSAS
III gavėnios sekmadienis (C) 14
GAILESTINGASIS TĖVAS
IV gavėnios sekmadienis (C) 15

Ganytojo žodis

- Kardinolo A. J. Bačkio pamokslas Vasario 16-osios proga
Vilniaus arkikatedroje 17

Straipsniai

- DIEVO ŽODŽIO SKAITYMAS (IV) 18

Bažnyčia pasaulyje

- Popiežius ragino iš naujo atrasti Atgailos sakramentą 23
Romos seminaristams popiežius pabrėžė Biblijos skaitymo ir liturgijos svarbą 23
Vyskupas Elio Sgreccia: katalikai turi teisę nebendradarbiauti darant abortą 24
Popiežius ragino plėtoti paliatyviąją mediciną 24

Popiežiaus Benedikto XVI žinia 2007 m. gavėnios proga

„Jie žiūrės į tą, kurį perdūrė“ (Jn 19, 37)

Brangūs broliai ir seserys!

„Jie žiūrės į tą, kurį perdūrė“ (Jn 19, 37). Šie Biblijos žodžiai bus mūsų apmąstymų šių metų gavėnios laikotarpiu tema. Gavėnia yra tinkamas metas pasiręgti kartu su Marija ir Jonu, mylimuoju mokiniu, stovėti šalia To, kuris ant kryžiaus atidavė savo gyvybę už visą žmoniją (plg. Jn 19, 25). Šiuo atgailos ir maldos laikotarpiu gyvai sujaudinti žvelgiame į nukryžiuotą Kristų, savo mirtimi Golgotoje apreiškusį mums visą Dievo meilę. Meilės temą aptariau enciklikoje *Deus caritas est*, išryškindamas dvi jos pagrindines formas: *agapė* ir *erosa*.

Dievo meilė: *agapė* ir *erosas*

Žodžiu *agapė*, dažnai pasitaikančiu Naujajame Testamente, žymima pasiaukojamoji meilė to, kuris vien ieško gerovės kitam; tuo tarpu žodis *erosas* suvokiamas kaip meilė to, kuris kamuojamas stygiaus ir trokšta susijungti su mylimuoju. Meilė, kuria mus apsupa Dievas, neabejotinai yra *agapė*. Argi gali žmogus Dievui ką nors duoti, ko šis dar neturėtų? Visa, kas žmogus yra ir ką turi, yra Dievo dovana: vadinasi, visko iš Dievo reikia kūriniui. Tačiau Dievo meilė yra ir *erosas*. Senajame Testamente visatos Kūrėjas rodo savo išsiritkėjai tautai išrenkančiąją meilę, pranokstančią bet kokią žmogiškąją motyvą. Pranašas Ozėjas šią dieviškąją aistrą išreiškia drąsiais vaizdais, kaip antai vyro meilės svetimaujančiai žmonai įvaizdžiu (plg. 3, 1–3); savo ruožtu Ezechielis apie Dievo santykį su Izraelio tauta nesibaimina kalbėti karštai ir aistringai (plg. 16, 1–22). Tokie bibliniai tekstai rodo, kad *erosas* yra paties Dievo širdies dalis: Visagalis laukia savo kūrinių „taip“, kaip to iš savo sužadėtinės laukia jaunas sužadėtinis. Dėl piktojo klastos žmonija, deja, iš pat pradžių nuo Dievo meilės atsitvėrė pasitenkinimo savimi, kuris neįmanomas, iliuzija (plg. Pr 3, 1–7). Gręždamasis į save, Adomas nutolo nuo Dievo, gyvybės šaltinio, ir tapo pirmas iš tų, „kurie, bijodami mirties, visam gyvenimui buvo patekę į vergiją“ (*Žyd* 2, 15). Tačiau Dievas liko nenugalėtas; priešingai, žmogaus „ne“ lemtingai paskatino jį parodyti visą savo meilės jėgą.

Kryžius rodo Dievo meilės pilnatvę

Būtent kryžiaus slėpinyje atsiskleidžia neatremiama dangiškojo Tėvo gailėstingumo galia. Kad susigražintų savo kūrinio meilę, jis sutiko sumokėti didžiausią kainą, kuri buvo jo viengimio Sūnaus kraujas. Mirtis, pirmajam Adamui didžiausios vienatvės ir bejėgystės ženklas, buvo paversta aukščiausiu naujojo Adomo meilės ir laisvės aktu. Tad kartu su Maksimu Išpažinėju galima drąsiai sakyti, kad Kristus „mirė, taip sakant, dieviškai, nes mirė savanoriškai“ (*Ambigua*, 91, 1956). Kryžiuje atsiskleidžia Dievo *erosas* mums. *Erosas*, pasak Pseudodionizo, yra jėga, „neleidžianti mylinčiam likti savyje, bet spaudžianti jį vienyti su mylimuoju“ (*De divinis nominibus*, IV. 13: PG 3, 712). Argi yra „kvailesnis *erosas*“ (N. Cabasilas. *Vita in Cristo*, 648) už tą, kuris paskatino Dievo Sūnų vienyti su mumis iki kančios prisimant mūsų nusikaltimų padarinius?

„Kurį perdūrė“

Brangūs broliai ir seserys, žvelkime į ant kryžiaus perdurtą Kristų! Jis yra labiausiai sukrečiantis Dievo meilės, meilės, kurioje *erosas* ir *agapė* vienas kitam ne prieštarauja, bet vienas kitą apšviečia, apreiškimas. Ant kryžiaus pats Dievas it išmaldos prašo savo kūrinio meilės: jis trokšta kiekvieno iš mūsų meilės. Apaštalas Tomas įžiūrėjo Jėzuse „Viešpatį ir Dievą“, įbesdamas pirštą į žaizdą jo šone. Nestebėtina, jog daugybė šventųjų Jėzaus Širdį laikė labiausiai jaudinančia šio meilės slėpinio išraiška. Tiesiog būtų galima pasakyti, kad Dievo *eroso* žmogui apreiškimas iš tikrųjų yra aukščiausia jo *agapės* išraiška. Iš tiesų tikrai meilė, vienijanti neužsitarnaujamą savęs atidavimą ir astringą abipusiškumo troškimą, sukelia apgirtimą, leidžiantį lengvai pakelti sunkiausias aukas. Jėzus yra pasakęs: „Kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs“ (Jn 12, 32). Atsakas, kurio iš mūsų karštai laukia Viešpats, – tai jo meilę priimti ir leisti, kad jis patrauktų prie savęs. Tačiau vien priimti jo meilę neužtenka. Į tokią meilę būtina atsiliepti išpareigojant perteikti ją kitiems: Kristus „traukia mane prie savęs“, kad su manimi susivienytų ir išmokytų mane jo paties meile mylėti brolius ir seseris.

Kraujas ir vanduo

„Jie žiūrės į tą, kurį perdūrė.“ Kupini pasitikėjimo, žvelkime į perdurtą Jėzaus šoną, iš kurio ištekėjo „kraujo ir vandens“ (Jn 19, 34). Bažnyčios tėvai šiuos elementus laikė Krikšto ir Eucharistijos sakramentų simboliais. Su Krikšto vandeniu, Šventosios Dvasios veikimo galia, mums atsiveria trejbinės meilės gelmė. Gavėnios kelionėje,

atmindami savo krikštą, esame raginami išeiti iš savęs bei su pasitikėjimo kupinu atsidavimu atsiverti gailėstingam Tėvo glėbiui (plg. Šv. Jonas Auksaburnis. *Catechesi*, 3, 14 ir t.). Kraujas, Gerojo Ganytojo meilės simbolis, teka į mus pirmiausia Eucharistijos slėpinyje: „Eucharistija mus įtraukia į Jėzaus savaikos aktą... esame įimami į jo savaikos dinamiką“ (*Deus caritas est*, 13). Tad gavėnios laikotarpį išgyvenkime kaip „eucharistinį“ metą, kai, priimdami Jėzaus meilę, mokomės skleisti ją aplink save kiekvienu veiksniu bei žodžiu. To, „kurį perdūrė“, kontempliacija taip mus verčia atverti širdį kitiems pamatant žmogaus būties kilnumui padarytas žaizdas, ypač verčia kovoti su kiekviena paniekos gyvybei bei žmogaus išnaudojimo forma ir lengvinti daugybės žmonių vienatvės bei apleistumo dramas. Tada gavėnios metas kiekvienam krikščioniui taps atnaujinta Jėzuje Kristuje mums dovanotos Dievo meilės patirtimi – meilės, kurią savo ruožtu turime kasdien „toliau dovanoti“ artimui, pirmiausia labiausiai kenčiantiems ir jos labiausiai reikalingiems. Tikrai taip galėsime pilnatviškai dalytis Velykų džiaugsmu. Marija, Gražiosios Meilės Motina, teveda mus šiuo gavėnios, tikro atsivertimo į Kristaus meilę, keliu. Jums, brangūs broliai ir seserys, linkiu vaisingo gavėnios meto ir, kupinas meilės, visiems teikiu ypatingą apaštališkąjį palaiminimą.

Vatikanas, 2006 m. lapkričio 21 d.

BENEDICTUS PP. XVI

Popiežiaus Benedikto XVI žinia XXII Pasaulinės jaunimo dienos proga

(2007 m. balandžio 1 d., Verbų sekmadienis)

„Kad jūs vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau“ (Jn 13, 34)

Brangūs jaunuoliai,

XXII Pasaulinės jaunimo dienos, švėsimos vyskupijose artimiausią Verbų sekmadienį, proga norėčiau pasiūlyti jums apmąstyti šiuos Jėzaus žodžius: „Kad jūs vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau“ (Jn 13, 34).

Ar įmanoma mylėti?

Kiekvienas žmogus jaučia troškimą mylėti ir būti mylimas. Tačiau kaip sunku mylėti, kiek daug klaidų bei nesėkmių pasitaiko mylint! Kai kas net ima abejoti, ar meilė apskritai galima. Tačiau net jei emociniai trūkumai ar jausminiai nusivylimai leidžia kilti minčiai, jog meilė yra utopija, nepasiekiamas svajonė, – ar reikia dėl to pulti į nevilgtį? Ne! Meilė yra galima, ir šia savo žinia siekiu prisidėti prie kiekvieno iš jūsų, kurie esate žmonijos ateitis ir viltis, tikėjimo tikra, ištikima ir stipria meile – meile, kuri teikia ramybę ir džiaugsmą, meile, kuri leidžia jaustis laisvam vienas kitą gerbiant, – atgaivinimo. Tad kartu eikime meilės „atradimo“ link apmąstydami tris momentus.

Dievas – meilės šaltinis

Pirmasis momentas susijęs su tikrosios meilės šaltiniu, kuris yra vienas – Dievas. Šventasis Jonas tai puikiai atskleidžia pareikšdamas, kad „Dievas yra meilė“ (1 Jn 4, 8. 16). Jis nori pasakyti, ne kad Dievas mus myli, bet kad meilė yra pati Dievo būtis. Čia mums šviesiausiai apreiškiamas meilės šaltinis, kuris yra Trejybės slėpinyje: trivieniam Dievui tarp Tėvo ir Sūnaus asmenų vyksta amžini meilės mainai, o ta meilė yra ne energija ar jausmas, bet asmuo – Šventoji Dvasia.

Kristaus kryžius pilnatviškai apreiškia Dievo meilę

Kaip Dievas–Meilė mums apsiereiškia? Tai antrasis mūsų kelionės momentas. Dieviškosios meilės aiškių pėdsakų galima aptikti jau kūrinyje, tačiau pilnatviškai giliausias Dievo slėpinyje buvo apreiškta su Įsikūnijimu, pačiam Dievui tapus žmogumi. Visą meilės esmę pažinome Kristuje, tikrame Dieve ir tikrame žmoguje. Iš tiesų „tikroji Naujojo Testamento naujybė – taip rašiau enciklikoje *Deus caritas est* – yra ne naujos mintys, bet paties Kristaus, suteikiančio mintims kraują ir kūną – negirdėtą realumą, pavidalas“ (12). Dieviškoji meilė visiškai ir tobulai apreiškiamą ant kryžiaus, kur, pasak Pauliaus, „Dievas mums parodė savo meilę tuo, kad Kristus numirė

už mus, kai tebebuvo nusedėjėliai“ (Rom 5, 8). Tad kiekvienas iš mūsų gali tikrai pasakyti: „Kristus mane pamilo ir atidavė save už mane kaip atnašą“ (plg. Ef 5, 2). Atpirkta jo krauju, nė viena žmogiškoji gyvybė nėra nenaudinga ar menkavertė, nes visi esame asmeniškai jo mylimi karšta ir ištikima meile, beribe meile. Kryžius – kvailystė pasauliui, papiktinimas daugeliui tikinčiųjų – yra „Dievo išmintis“ visiems tiems, kurie leidžiasi palytinti savosios būties gelmėje, nes „Dievo kvailybė išmintingesnė už žmones, ir Dievo silpnybė galingesnė už žmones“ (1 Kor 1, 24–25). Maža to, Nukryžiuotasis, po Prisikėlimo amžiams nešiojantis savo kančios žymes, į dienos šviesą išvelka smurtu, kerštu ir atmetimu besidangstančias „klastotes“ bei melus Dievo atžvilgiu. Kristus yra Dievo avinėlis, prisiimantis pasaulio nuodėmę ir išvarantis neapykantą iš žmogaus širdies. Jo tikroji „revoliucija“ yra meilė.

Mylėti artimą, kaip Kristus mus myli

Taip pasiekėme trečiąjį mūsų apmąstymų momentą. Kristus ant kryžiaus sušunka: „Trokštu!“ (Jn 19, 28): taip jis apreiškia karštą troškimą mylėti ir būti mylimas kiekvieno iš mūsų. Tiktai tada, kai imame suvokti šio slėpinio gilumą bei intensyvumą, mums tampa aiški neatidėliotina būtinybė mylėti jį taip, „kaip“ jis mus mylėjo. Tai taip pat reiškia pastangas, palaikomam jo meilės, prirėkus atiduoti savo gyvybę už brolius. Jau Senajame Testamente Dievas yra pasakęs: „Mylėsi savo artimą kaip save patį“ (Kun 19, 18). Tačiau Kristaus naujybė yra tai, kad „mylėti kaip jis“ reiškia mylėti visus nedarant skirtumo, įskaitant priešus, „iki galo“ (Jn 13, 1).

Kristaus meilės liudytojai

Dabar norėčiau stabtelėti ties trimis kasdienio gyvenimo sritimis, kur jūs, brangūs jaunuoliai, ypač esate pašaukti rodyti Dievo meilę. Pirmą sritį – Bažnyčia, mūsų dvasinė šeima, kurią sudaro visi Kristaus mokiniai. Prisimindami jo žodžius: „Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“ (Jn 13, 35), savo entuziazmu bei meile gaivinkite parapijų, bendruomenių, bažnytinių sąjūdžių ir jaunimo grupių, kurioms priklausote, veiklą. Ištikimai laikydamiesi prisiimtų įsipareigojimų, rūpinkitės kito gerove. Nesvyruodami, su džiaugsmu atsisakykite kai kurių savo pramogų, giedra dvasia prisiimkite būtinas aukas, liudykite savo ištikimą meilę Kristui, skelbdami Evangeliją tarp savo bendraamžių.

Rengtis ateičiai

Antra sritis, kurioje esate pašaukti išreikšti savo meilę ir ja augti, yra jūsų rengimasis ateičiai, kuri jūsų laukia. Susižadėjusiems Dievas yra parengęs meilės kupiną planą kaip sutuoktiniams ir šeimai, todėl esmingai svarbu šį planą atrasti padedant Bažnyčiai, nepasiduodant paplitusiam prietarui, esą krikščionybė savo įsakymais bei draudimais kliudanti džiaugtis meile ir ypač trukdanti pilnatviškai patirti laimę, kurios vyras ir moteris ieško abipusėje meilėje. Vyro ir moters meilė yra žmogiškosios šeimos ištaka, o pora, kurią sudaro vyras ir moteris, pagrįsta pirmąkart Dievo planu (plg. Pr 2, 18–25). Mokytis mylėti vienas kitą kaip porai yra nuostabus kelias einant kartu, vis dėlto reikalaujantis reiklaus parengiamojo laikotarpio. Sužadėtuvių laikotarpis yra labai svarbus poros statydinimui, tai laukimo bei rengimosi metas, pragyventinas skaisčiai veiksmu ir žodžiu. Tai brandina mūsų meilę, rūpestį ir dėmesį kitam, padeda mokytis savitvardos bei ugdytis pagarbą kitam. Visa tai yra tikros meilės, pirmučiausiai ieškančios ne savęs patenkinimo ar geros savijautos, požymiai. Bendra malda prašykite Viešpaties, kad jis saugotų bei didintų jūsų meilę bei apvalytų ją nuo bet kokio egoizmo. Nesvyruodami didžiavasiškai atsiliępkite į Viešpaties kvietimą, nes krikščioniškoji santuoka Bažnyčioje yra tikras pašaukimas. Kartu, mielos merginos ir mieli vaikinai, būkite pasirengę ištarti „taip“, kai jis kviečia sekti juo žengiant kunigystės ar pašvęstojo gyvenimo keliu. Jūsų pavyzdys padrąsins daug kitų jūsų tikrosios laimės ieškančių bendraamžių.

Kasdien augti meile

Trečia iš meilės išplaukiančių įsipareigojimų sritis yra kasdienis daugialypis santykius apimantis gyvenimas. Galvoje pirmiausia turiu šeimą, mokyklą, darbą ir laisvalaikį. Brangūs jaunuoliai, puoselėkite savo talentus ne tik norėdami išsikovoti visuomeninę padėtį, bet kad padėtumėte kitiems „augti“. Plėtokite savo gebėjimus ne tik tam, kad taptumėte „pajėgesni konkuruoti“ ir „produktyvesni“, bet kad būtumėte „gailėstingosios meilės liudytojai“. Su profesiniu pasirėngimu vienykite pastangas įgyti religinių žinių, naudingų jūsų misijai atsakingai vykdyti. Ypač kviečiu gilintis į Bažnyčios socialinį mokymą, kad jos principai įkvėptų bei apšviestų jūsų veiklą pasaulyje. Šventoji Dvasia tepamoko jus išradingai taikyti gailėstingąją meilę, ištvėringai vykdyti priimtas užduotis ir imtis drąsių iniciatyvų, kad galėtumėte prisidėti prie „meilės civilizacijos“ statydinimo. Meilės horizontas tikrai beribis – tai visas pasaulis!

„Išdrįsti mylėti“ sekant šventųjų pavyzdžiu

Brangūs jaunuoliai, norėčiau pakviesti jus „išdrįsti mylėti“, netrokšti savo gyvenime nieko, išskyrus stiprią ir gražią meilę, gebančią visą egzistenciją paversti džiugiu savęs atidavimo Dievui ir broliams įgyvendinimu, sekant Tuo, kuris savo meile visiems laikams nugalėjo neapykantą ir mirtį (plg. *Apr* 5, 13). Meilė yra vienintelė jėga, įstengianti perkeisti žmogaus ir visos žmonijos širdį, padarydama, kad santykiai tarp vyrų ir moterų, tarp turtingųjų ir vargšų, tarp kultūrų ir civilizacijų neštų naudą. Tą liudija šventųjų, kurie, būdami tikri Dievo draugai, yra šios pirmapradės meilės kanalai bei atspindžiai, gyvenimas. Pasistenkite geriau juos pažinti, patikėkite save jų užtarimui ir pamėginkite gyventi kaip jie. Apsiribosiu paminėdamas Motiną Teresę, kuri, skubėdama atsilipti į giliai ją sujaudinusį Kristaus šūksnį: „Trokštu!“, ėmė rinkti mirštančiuosius Kalkutos gatvėse. Nuo tada jos vienintelis gyvenimo troškimas buvo numalšinti Jėzaus jaučiamą meilės troškulį – ne žodžiu, bet konkrečiais veiksmais, jo subjaurotą, meilės ištroškusį veidą atpažįstant didžiausių vargšų iš vargšų veiduose. Palaimintoji Teresė praktika įgyvendino Viešpaties mokymą: „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ (*Mt* 25, 40). Ir šios dieviškosios meilės nuolankios liudytojos žinia pasklido po visą pasaulį.

Meilės paslaptis

Kiekvienam iš mūsų, brangūs bičiuliai, duota pasiekti tokį patį meilės laipsnį – tačiau tiktai atsiremiant į būtiną dieviškosios malonės pagalbą. Tik Viešpaties pagalba neleidžia mums nupulti į neviltį atliktinų užduočių milžiniško didumo akivaizdoje ir įkvepia drąsos įgyvendinti tai, kas žmogui atrodo neįsivaizduojama. Ryšys su Viešpačiu maldoje paženklintas nuolankumo, atmenant, jog esame „nenaudingi tarnai“ (*Lk* 17, 10). Didžioji meilės mokykla pirmiausia yra Eucharistija. Reguliariai ir pamaldžiai dalyvaudami šventosiose Mišiose, ilgiau pasilikdami eucharistinio Jėzaus draugijoje adoracijos metu, galime lengviau suvokti kiekvieną pažinimą pranonokstančios jo meilės ilgį ir plotį, aukštį ir gylį (plg. *Ef* 3, 17–18). Dalijimasis Eucharistijos duona su bažnytinės bendruomenės broliais akina „skubiai“, kaip tai padarė Mergelė Elzbietos atžvilgiu, paversti Kristaus meilę dosniu tarnavimu broliams.

Pakeliui į Sidnėjų

Iškalbingas šiuo atžvilgiu yra apaštalo Jono paraginimas: „Vaikeliai, nemylėkite žodžiu ar liežuviu, bet darbu ir tiesa. Tuo mes pažinsime, jog esame iš tiesos“ (*1 Jn* 3, 18–19). Brangūs jaunuoliai, kupinas tokios dvasios, kviečiu jus artimiausią Pasaulinę jaunimo dieną švęsti su savo vyskupais savo vyskupijose. Tai bus svarbus etapas pakeliui į Sidnėjaus susitikimą, kurio tema „Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais“ (*Apd* 1, 8). Marija, Kristaus ir Bažnyčios Motina, tepadedą jums visur skleisti pasaulį pakeitusį šūksnį: „Dievas yra meilė!“ Lydžiu jus savo malda ir iš širdies laiminu.

Vatikanas, 2007 m. sausio 27 d.

BENEDICTUS PP. XVI

Paminėta Pasaulinė ligonių diena

Vilniuje

Vasario 7 d. Vilniaus universiteto Onkologijos instituto konferencijų salėje vyko Pasaulinei ligonių dienai paminėti skirta konferencija. Popiežiaus Benedikto XVI šių metų Pasaulinės ligonių dienos proga parašytame laiške svarstoma nepagydomomis ligomis sergančių žmonių pastoracija ir paliatyviosios slaugos plėtros galimybės. Todėl ir Onkologijos institute surengtoje konferencijoje nagrinėtos su paliatyviaja slauga susijusios temos.

Pranešimą apie dvejopą Ligonių patepimo sakramento poveikį kūnui ir sielai skaitė Onkologijos instituto kapelionas kun. Sigitas Grigas. Prelegentas pabrėžė, kad Ligonių patepimas ramina, palengvina, padeda išverti ar net išgyti, jei Dievas mato, jog ši malonė yra būtina. Svarbu, kad šis sakramentinis ženklas didina nepagydoma liga sergančio žmogaus pasitikėjimą Dievu, skatina atvirumą malonei, žadina atgailą, padeda susitaikyti su kitais ir priimti Kūrėjo valią. Liga – tai proga Dievui parodyti varge atsidūrusiam žmogui gailestį, užuojautą ir teikti paramą. Kunigas ragino sunkios ligos užkluptus žmones bei jų artimuosius nesikreipti į ekstrasensus, būrėjus, nesigriebti magijos, o pasitikėti dosniai Dievo teikiama malone.

Paliatyviosios praktikos slaugytoja Danutė Būtėnienė, pasitelkusi vaizdines priemones, skaitė pranešimą „Savanorystės reikšmė paliatyviojoje slaugoje ir mūsų visuomenėje“. Anot pranešėjos, paliatyviojoje slaugoje tarp įvairių sričių specialistų nepamainomas yra ir savanorių darbas. Dabar savanorio tarnystę dažniausiai atlieka pagyvenusios moterys, dažniausiai akinamos religinės motyvacijos, nepriklausomai nuo jų šeimyninės padėties. Vyru, jaunimo dar mažai įsitraukia. Savanoriaudami žmonės įprasmina ne tik savo gyvenimą, bet teikia labai reikalingą kvalifikuotą, rūpestingą pagalbą sunkiai sergantiems ligoniams bei jų artimiesiems. Savanoriai dažniausiai lanko ligonius, su jais bendrauja, padeda tvarkyti buitį, perka reikalingus daiktus, prausia, valgydina, skaito knygas ir pan. Savanoriams rengiami specialūs mokymai, diegiama jų medicininė, socialinė, psichologinė lavyba, padedanti geriau atlikti pasirinktas pareigas.

Apie įvairiai besireiškiančios savanorystės reikšmę paliatyviojoje slaugoje taip pat kalbėjo Pasaulinės ligonių dienos minėjimo Lietuvos gydymo įstaigose iniciatorė dr. Auksė Narvilienė. Ji pristatė Lietuvos vaikų ir jaunimo centro savanorių merginų grupę, kuri visiems konferencijos dalyviams pašoko pagal *flamenco* stiliaus muziką keletą šokių.

Po konferencijos Onkologijos instituto Gailestingumo Motinos koplyčioje, pašventintoje praėjusių metų gruodžio 20 d., Vilniaus arkivyskupo augziliaras ir generalinis vikaras vyskupas Juozas Tunaitis aukojo šv. Mišias. Sakydamas homiliją, vyskupas trumpai priminė Pasaulinės ligonių dienos istoriją, atkreipė dėmesį, jog šventųjų užtarimu ir dabar vyksta išgyjimo stebuklų. O labiausiai žmonės patiria paguodą, vidinę ramybę ir susitaikymą su Dievu, kai sunkiai sirgdami vienijasi su ant kryžiaus kenčiančiu Kristumi, priima jiems skirtą Ligonių patepimo sakramentą, kiek galėdami dalyvauja Eucharistijos šventime. Po šv. Mišių vyskupas susitiko su ligoninės darbuotojais, palatose sunkiai sergantiems žmonėms teikė Ligonių patepimo sakramentą, bendravo su jų artimaisiais.

Kardinolas Audrys Juozas Bačkis aplankė Santariškių klinikas. Jis aukojo šv. Mišias susirinkusiems ligoniams, jų artimiesiems, ligoninės personalui. Po jų kardinolas teikė Ligonių patepimo sakramentą, lankė ligonius palatose.

Kaune

Minint Pasaulinę ligonių dieną Kaune, tradiciškai melstasi už ligonius, miesto gydymo įstaigose, jose įrengtose koplyčiose aukotos šv. Mišios, lankyti ligoniai, teiktas Ligonių patepimo sakramentas.

Kunigų susirinkimai

Šiauliuose

Vasario 15 d. vykusiame Šiaulių vyskupijos kunigų ugdymo susirinkime apžvelgti svarbūs vyskupijos įvykiai. Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis kunigams pristatė stebuklingojo Šiluvos paveiklo piligriminės kelionės vyskupijoje nuo 2007-ųjų vasario vidurio iki 2008-ųjų rugsėjo planą. Paveikslas apkeliaus Šiaulių, Pakruojo, Radviliškio bei Kelmės dekanatų parapijas. Paskutinė stotelė – Tytuvėnų bažnyčia.

Tai pat tartasi, kaip geriau pasirengti šventosios Kūdikėlio Jėzaus Teresės relikvijų apsilankymui Šiaulių vyskupijoje birželio 3–8 d. Kalbėta ir apie jubiliejinę Šiaulių vyskupijos dešimtmečio programą. Ypač atkreiptas dėmesys į pagrindinę dieną – liepos 13-ąją. Šią dieną bus išstatytas Švenčiausiasis Sakramentas. Vakare visos vyskupijos kunigai kviečiami į šv. Mišių auką.

-irat-

Kaune

Vasario 20 d. Kauno kurijoje vykusiame arkivyskupijos kunigų susirinkimui vadovavo arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius, jame dalyvavo augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, arkivyskupijos kunigai.

Be organizacinių pastoracijos klausimų, šio susirinkimo dalyviai turėjo progą susipažinti su 2006 m. vykusio Vilkaviškio vyskupijos IV Eucharistinio kongreso filmuota medžiaga, kurią pristatė ir rengimosi šiam kongresui rūpesčiais, džiaugsmu ir patirtimi nuoširdžiai pasidalijo į Kauną atvykęs Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila. Apie kongresą parengtą filmą žiūrėjo ir bažnytinių institucijų darbuotojai, kurie kartu su dvasininkais aktyviai dalyvaus rengiantis neeiliniam arkivyskupijos gyvenimo įvykiui – Šiluvos Švč. M. Marijos apsireiškimo 400 metų jubiliejui. Su 2006 metų pastoracijos situacija arkivyskupijoje bei ataskaita susirinkime dalyvavusius kunigus supažindino arkiv. S. Tamkevičius. Kunigų susirinkimas užbaigtas malda ir agape.

-kasp-

Pelenų dienos šv. Mišios Kaune

Vasario 21 d., Pelenų dienos trečią dieną, šv. Mišias Kauno arkikatedroje

bazilikoje aukojo arkivyskupas Sigitas Tamkevičius. Per pamokslą jis pabrėžė būtinybę atsiversti, atmesti nuodėmę savo gyvenime, atsigręžti į Dievą ir su juo susitaikyti. Arkivyskupas taip pat kalbėjo apie pasninką, maldą, gerus darbus kaip svarbiausius atsivertimo būdus. Ypač jis atkreipė dėmesį, jog pasninkaujama tam, kad „mūsų kūnas kuo mažiau mus slėgtų, o dvasia galėtų labiau atsiverti Dievui“; kita vertus, pasninkavimas – tai ir sąmoningas savęs apribojimas, susivaldymas, susilaikymas nuo žalingų įpročių, įvairių priklausomybių, kurios kamuoja šiuolaikinį žmogų. Užbaigdamas ganytojas patarė „pada-ryti ir kitą, labai reikalingą Lietuvai, darbą“ – stengtis būti giedriau nusi-teikusiems, džiugiau nuteikti aplinkini-us, nes prislėgti veidai ir taip ne-lengvą žmonių gyvenimą tarsi dar la-biau apsunkina.

Pelenų dienos liturgijos metu pašven-tintus pelenus kaip atgailos ženklą po homilijos arkivyskupas ir kunigai barstė ant tikinčiųjų galvų tardami žo-džius: „Atsiversk ir tikėk Evangelija“. Tradiciškai pašventintų pelenų tikintieji galėjo parsinešti ir į savo namus, kad pabarstyti galvas juose likusiems ar-timiesiems ir pakviestų juos kartu pra-dėti gavėnios atsivertimo metą.

-kasp-

Šiluvos paveikslo kelionė Šiauliuose

Vasario 18 d., sekmadienį, Šiaulių ka-tedroje pašventinta Šiluvos Švč. Mer-gelės Marijos su Kūdikiu paveikslo kopija pradėjo piligriminę kelionę po Šiaulių vyskupiją.

Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, ta proga aukojęs šv. Mišias, per pa-mokslą sakė, kad „Švč. Mergelės Ma-rijos pasirodymas brangus tuo, jog jos sugraudinta širdis palietė visos Lie-tuvos žmones. Taip po truputį grįžo ti-kėjimas, kuriuo dabar gyvename ir skleidžiame tikrąją, linksnąją Evan-gelijos naujieną. Lietuvai teko nepa-prasta garbė tapti pirmąja žeme Eu-ropoje, kurią palietė Marijos kojos.“

Katedroje stebuklingojo paveikslo kopija kabės ilgiau nei mėnesį. Kiek-vieną vakarą prieš vakarines 18 val. šv. Mišias tikintieji raginami ateiti Die-vo Motiną pagerbti. Iš Katedros pa-veikslas iškilmingai bus perneštas į Šv. Jurgio bažnyčią. Šiaulių vyskupas

Vasario 12 d. Kauno medicinos universiteto klinikose (KMUK) lankėsi arki-vyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius. Klinikų šv. Luko koplyčioje ga-nytojas vadovavo šv. Mišioms, kurias taip pat koncelebravo klinikų kapelio-nai kun. Jonas Babonas ir kun. Mindaugas Pukštys. Pamaldose dalyvavo šios didžiausios mieste ir apskrityje gydymo įstaigos administracija, gydyto-jai, slaugytojai, aptarnaujantis personalas, čia besigydantys ligoniai. Per pa-mokslą arkivyskupas atkreipė dėmesį, kad popiežius Benediktas XVI savo žinioje 15-osios Pasaulinės ligonių dienos proga šiemet ypač ragina melstis už nepagydomai sergančius ligonius, kviesdamas juos savo kančią vienyti su Kristaus kančia, laimindamas ir pavesdamas Švč. M. Marijos užtarimui juos bei tuos, kurie kaip gerieji samariečiai gydo kenčiančiųjų fizines ir dvasi-nes žaizdas. Per šv. Mišias giedojo medikių ansamblis „Kolegos“. Suteikęs ganytojiškąjį palaiminimą, arkivyskupas, lydintas KMUK Valdymo tarnybos direktoriaus Edmundo Varpioto, vėliau lankėsi Vaikų ligų klinikoje.

Vasario 9 d., gausiai dalyvaujant medikams ir ligoniams, šv. Mišias Kauno apskrities ligoninėje aukojo Švč. Jėzaus Širdies (Šančių) parapijos klebonas kun. Virginijus Veprauskas. Per pamokslą žmonių pastangas gražinti ki-tiems sveikatą ar pagelbėti kenčiantiems klebonas palygino su dieviškuoju darbu.

Vasario 11 d. VĮ Kauno Raudonojo Kryžiaus klinikinėje ligoninėje šv. Mi-šias aukojo ir Ligonių patepimo sakramentą teikė Šventojo Kryžiaus (kar-melitų) parapijos altaristas kun. Jonas Račaitis. Vasario 15 d. Kauno II klini-kinėje ligoninėje lankėsi Šventosios Dvasios (Šilainių) parapijos klebonas mons. Lionginas Vaičiulionis. Šv. Mišias aukotos šios gydymo įstaigos pra-ėjusių metų rudenį pašventintoje koplyčioje.

Šiluvoje

Vasario 13-ąją, Marijos dieną, Šiluvoje irgi melstasi už ligos ir kančios iš-bandymus patiriančius žmones: Švč. M. Marijos Gimimo bazilikoje aukoto-se šv. Mišiose arkiv. S. Tamkevičius išsakė šiemetinės Pasaulinės ligonių dienos Šventojo Tėvo intenciją ir kvietė nepagydomai sergančius pavesti Šiluvos Dievo Motinos užtarimui. Sveikuosius, ypač jaunus žmones, gany-tojas ragino būti jautresnius kito žmogaus kančiai, o atsidūrusius sunkioje ligoje – negalvoti, jog Dievas juos apleido ar baudžia: „jis kviečia stovėti prie jo kryžiaus ir kančia prisidėti prie savo pačių ir pasaulio išgelbėjimo“.

Šias šv. Mišias iš Šiluvos šventovės transliavo *Marijos radijas*, todėl jose netiesiogiai galėjo dalyvauti namie ar medicinos įstaigose besigydantys li-goniai bei jų globėjai.

Klaipėdoje

Pasitinkant jubiliejinę – 15-ąją Pasaulinę ligonių dieną, vasario 7 d. Klaipė-dos jūrininkų ligoninėje lankėsi Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ, lydintas generalvikaro prel. Juozo Šiurio ir diakono Karolio Petravičiaus. Ganytojas bendravo su medicinos personalu, lankėsi Kardiologijos ir Neurologijos sky-riuose, linkėjo vilties ir pasitikėjimo Dievu. Ligoniai buvo maloniai nustebinti bei sujaudinti ganytojo vizito. Kiekvienam vyskupas paliko atminimui Že-maičių Kalvarijos Dievo Motinos su Kūdikiu paveikslėlį ir palaimino.

Aplankęs sunkiai sergančiuosius, ganytojas aukojo šv. Mišias, į kurias susi-rinko nemažas būrys medicinos personalo ir vaikščioti pajėgiančių ligonių. Šv. Mišių ižangos žodyje vyskupas J. Boruta SJ priminė, jog šiemet jau penkio-liktoji kartą minima Ligonų diena. Jis atkreipė dėmesį, jog Dievo tarnas po-piežius Jonas Paulius II šiai dienai minėti parinko vasario 11-ąją, kai minima Lurdo Dievo Motina, tuo parodydamas, kad Marija pirmoji skuba sergančia-jam į pagalbą, kaip skubėjo užtarti jaunųjų Galilėjos Kanos vestuvėse.

Per pamokslą ganytojas pristatė popiežiaus Benedikto XVI laišką Pasauli-nės ligonių dienos proga. Ganytojas linkėjo vilties ir kvietė nenusiminti, jei

šiandien ir kamuoja kūno liga; nuo jos, anot vyskupo, nesame apsaugotas nė vienas.

Kartu su vyskupu šv. Mišių aukoje meldėsi prel. J. Šiurys, kan. J. Paulauskas, Šv. Kazimiero parapijos klebonas R. Vėlavičius, kun. S. Stumbra ir diak. K. Petravičius. Gražiai skambėjo Klaipėdos grigališkojo choralo studijos (vad. V. Budreckis) atliekamos senosios liaudies giesmės. Baigiantis šv. Mišioms, vyskupas padėjo ligininės vadovybei, personalui, o liginiams palinkėjo melsti Marijos Ligonių Sveikatos globos. Skambant pabaigos giesmei, diakonas K. Petravičius padalijo šv. Mišių dalyviams Žemaičių Kalvarijos Dievo Motinos su Kūdikiu paveikslėlių.

Vyskupas J. Boruta SJ aplankė ir kitas Klaipėdos liginines.

Širvintose, Kaišiadoryse, Vievyje

Vasario 11 d. Širvintų ligininės salėje aukotų Mišių liturgijai vadovavo Kaišiadorių vyskupas Juozapas Matulaitis, koncelebravo vyskupo generalvikaras kun. Algirdas Jurevičius, Širvintų dekanas, Širvintų parapijos klebonas Leonas Klimas, kiti dekanato kunigai.

Sakydamas homiliją, Kaišiadorių vyskupijos ganytojas pabrėžė, kad visa gyvybė yra Viešpaties rankose, todėl visada turime pasitikėti Dievu: kad ir kas nutiktų, su jo pagalba viskas išeis į gera. Į pamaldas ligininėje buvo susirinkęs gausus ligonų, gydytojų, slaugytojų būrys. Kartu su jais prašydamas Pivašiūnų Motinos Marijos užtarimo liginiams, meldėsi ir rajono meras Vytautas Šimonėlis.

Vasario 11 d. Kaišiadorių katedroje ir kitose vyskupijos bažnyčiose, atsiliepiant į visuotinės Bažnyčios raginimą, melstasi už liginius. Šia proga Kaišiadorių vyskupas J. Matulaitis lankė liginius ir šventė šv. Mišias Kaišiadorių bei Vievio ligininėse.

Didžiumoje Kaišiadorių vyskupijos teritorijoje esančių ligininių įrengtos laikinos arba nuolatinės kopyltėlės, kur aptarnaujantys kunigai kartą per savaitę liginiams švenčia šv. Mišias, teikia Ligonių patepimo sakramentą. 2005 m. gruodžio 29 d. nauja kopyltėlė (oratorija) atvėrė duris Abromiškių reabilitacijos ligininėje, į kurią kas savaitę atvyksta švęsti šv. Mišių kunigas iš Elektrėnų.

-sbuž, kasp, kss, ški, Kš-

Apaštališkasis nuncijus aplankė Vilniaus arkivyskupijos Caritas

Vasario 2 d. apaštališkasis nuncijus arkivyskupas Peteris Stephanas Zurbrigenas jau antrą kartą šią žiemą aplankė Vilniaus arkivyskupijos Caritas. Šį kartą svečią lydėjo jo sekretorius monsinjoras Jean-François Lantheaume. Vizito tikslas – padėkoti ir paskatinti Vilniaus arkivyskupijos Caritas vaikų ir paauglių dienos centro „Vilties Angelas“ programos „Šeimos užuovėja“ dalyvius. Programoje dalyvauja įvairiose Dienos centro programose besilankančių vaikų mamos. Tai vienišos, daugiavaikės, neturinčios darbo moterys. Jos konsultuojasi su socialiniu darbuotoju, teisininku, psichologu, lanko darbo įgūdžių ugdymo ir dailės terapijos užsiėmimus, mokosi kompiuterio raštingumo, kulinarijos, meldžiasi pagalbos sau ir maldos grupėje, švenčia šv. Mišias bei šventes. Nuncijus remia programą „Šeimos užuovėja“ išgydamas šventinius programos dalyvių padarytus atvirukus. Jie būna siunčiami nunciatūros atstovams ir kt.

Arkiv. Peteris Stephanas Zurbrigenas kalbėjosi su programos dalyvėmis, domėjosi jų kasdienybe, padėjo už gražius ir vertinamus atvirukus, stebėjo darbo terapijos procesą.

kviečia visus apsilankyti bei dažniau pabūti, pamąstyti ir pasimelsti prie stebuklingojo Šiluvos paveikslo.

-irat-

Ekumeninė popietė

Vasario 8 d. Kaune, paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios konferencijų salėje, vyskupo augziliaro dr. Jono Ivanausko iniciatyva surengta ekumeninė popietė, kurioje dalyvavo kitų konfesijų dvasininkai, kartu meldėsi šioje bažnyčioje sausio 25-ąją, užbaigiant Maldos už krikščionių vienybę savaitę. Tuomet buvo susitarta susitikti ir aptarti, kokia vieta Kristui tenka kauniečių šeimose, kaip parapija gali padėti šeimoms gyventi su Kristumi, prisidėti prie krikščioniškojo tikėjimo ir sveikų papročių puoselėjimo bei perdavimo jaunajai kartai.

Ekumeninėje popietėje dalyvavo vysk. J. Ivanauskas, evangelikų liuteronų kun. Erikas Laiconas su parapijos narėmis, evangelikų reformatų kun. Julius Norvila, metodistų kun. Giedrius Jablonskis.

Dalijantis nuomonėmis, vieningai pripažintas akivaizdus tikėjimo ir šeimos tradicijų nuosmukis ir tai, jog kaimynystėje, šeimoje gyvenančius žmones daugiau atskiria ne konfesiniai dalykai, bet vertybinės nuostatos. Susitikime dalyvavę šeimų pastoracijos specialistai atkreipė dėmesį, jog nuomonę apie tikėjimo ir šeimos vertybes formuoja žiniasklaida, ir tenka dėti daug pastangų ją keičiant. Pritarta, jog Katalikų Bažnyčia šioje srityje jau nemažai nuveikė, o skirtingos konfesijos galėtų bendradarbiauti rengdamos jaunąją kartą santuokai ir šeimai, pateikdamos alternatyvas komercinių žiniasklaidos priemonių peršamoms pažiūroms, budėdamos įstatymų leidyboje ir saugodamos pagarbą žmogaus asmeniui, gyvybei. Akcentuota dalijimosi informacija šioje srityje svarba. Bažnyčios turi pagalbėti ir apie konfesiniu požiūriu mišrių šeimų sielovadą.

Kitą susitikimą nutarta surengti Jungtinėje metodistų bažnyčioje balandžio 8 d. ir toliau nagrinėti krikščioniškų šeimų gyvenimo aktualijas, dalytis įžvalgomis, kaip sugrąžinti į šeimą bendrą maldą, Biblijos skaitymą, bendruomeninį giedojimą parapijose.

-kasp-

Šv. Valentino diena – kitaip

Vasario 12 d. vakarą Kauno arkivyskupijos konferencijų salėje šurmuliavo jaunimas – čia buvo švenčiama Šv. Valentino diena. Jos rengėjų – Kauno arkivyskupijos kurijos, Jaunimo ir Šeimos centrų, Lietuvos šeimos centro – sumanyta alternatyva pigiai šios šventės reklamai ir atributikai, vis labiau visuomenėje plintančiam vartotojiškam ir lengvabūdiškam požiūriui į meilę pritraukė gausų būrį jaunimo, kuris savo dalyvavimu, šiltais plojimais palaikė sumanytą ir parodė norą kitaip pažvelgti į meilę bei pasvarstyti, ar visa yra meilė, kas vadinama šiuo vardu.

Kaip ir dera tikroje jaunatviškoje šventėje, čia buvo grojama, dainuojama ir netgi šokamas meilės šokis. Nuoširdžios vaikiškos dainelės, atliekamos Šv. Cecilijos vaikų muzikos grupės „Eldorado“ (vadovė Laima Botyrienė), akordus keitė daugelio konkursų laureatės Guostės Tamulynaitės (Kauno J. Naujallio muzikos gimnazija) fortepijonu paskambintas Šopeno valsas. Su meile šventės dalyviai sutiko Neįgalaus jaunimo užimtumo centro grupę „Žingsnis po žingsnio“ ir jos šokių (vadovė Daiva Liaudanskaitė). Šiltais plojimais buvo sutiktas ir Benas Ulevičius, VDU Katalikų teologijos fakulteto prodekanas, teologijos daktaras, pasidalijęs savo kūrybos meilės daina ir giesme, kuria patvirtino auditorijai pasakytas mintis, jog „meilė yra pernelyg graži, kad ją švęsti būtų galima bet kaip, o tikra meilė turi savo šaltinį, ir tai yra Dievas“. Meilės Dievui ir artimui temą šventės rengėjai jos dalyviams pasiūlė apmąstyti parengta meditacija pagal šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresės mintis.

Šventėje netrūko ir teoriškesnio meilės bei tarpusavio bendravimo aptarimo. Tai padarė knygos „Meilės pamokos“ autorius Ričardas Pagojus, kalbėjęs apie vis labiau visuomenėje dylančią meilės ir laisvo seksualinio elgesio ribą, kvietęs pamąstyti, kodėl taip trokštantis meilės jaunas žmogus neretai pasitenkina jos pakaitalais. R. Pagojus pasidalijo savo atliktų tyrimų rezultatais, tvirtai ir argumentuotai liudijo, kaip svarbu mokyti mylėti atsakingai, išlaukti meilės, ją puoselėti ir neiššvaistyti savo gyvenimo, atsilaukti prieš masinės kultūros brukamas iškraipytas meilės

Pirmojo šiais metais nuncijaus vizito tikslas buvo pagerbti pabėgėlius popiežiaus Benedikto XVI skelbiamos Pasaulinės migrantų ir pabėgėlių dienos proga. Vizito metu nuncijus lankėsi Užsieniečių registracijos centre, kalbėjosi su Vilniaus arkivyskupijos *Caritas*, Lietuvos Raudonojo kryžiaus ir Užsieniečių registracijos centro vykdomo projekto „Socialinis aktyvinimas užsieniečių registracijos centre“ darbuotojais, pačiais pabėgėliais. Apsilankymo metu svečias vaikams dalijo dovanėles bei vaišino visus Užsieniečių registracijos centro gyventojus, apžiūrėjo naujai įrengtas sporto, kompiuterių sales, poilsio kambarį. Apaštališkasis nuncijus su Vilniaus arkivyskupijos *Caritas* darbuotojais aptarė Užsieniečių registracijos centro gyventojų naujienas ir problemas. Projektas „Socialinis aktyvinimas užsieniečių registracijos centre“ yra finansuojamas Europos Sąjungos Pabėgėlių fondo lėšomis.

Pernai apaštališkasis nuncijus Pasaulinės migrantų ir pabėgėlių dienos proga aplankė Vilniaus arkivyskupijos *Caritas* vykdomą projektą „Motinos ir vaiko globos namai“ bei „Šeimos užuovėja“ dalyvius.

-vaci-

Maldos pusryčiai Vilniaus arkivyskupijos kurijoje

Vasario 7 d. į Vilniaus arkivyskupijos kurijoje vykusius *Maldos pusryčius* kardinolo A. J. Bačkio kvietimu rinkosi įvairių katalikiškų šeima besirūpinančių Vilniaus arkivyskupijoje veikiančių bendruomenių, maldos grupių, judėjimų, organizacijų, struktūrų atstovai. 35 skirtingoms institucijoms atstovavo per 70 žmonių.

Ižangos žodyje kardinolas A. J. Bačkis, pasveikinęs susirinkusiuosius, pasveikino sutuoktinių vaidmens svarbą ne tik šeimoje, bet ir visuomenėje. Pasak jo, nelengva šiandien plaukti prieš srovę, ką daro kiekviena šeima, todėl būtina susiburti. Šeima negali užsidaryti, gyventi tik sau – ji dėl to nebus laiminga. Individualizmo dvasia galiausiai priveda prie absurdo. Dar popiežius Jonas Paulius II ragino šeimas būti aktyvia visuomenės dalimi – nepasiduoti, mobilizuotis, būti matomas. Kardinolas minėjo, jog yra daug darbų, kuriuos reikia nuveikti įstatymiškai sprendžiant šeimos, santuokos sąvokos, nepilnamečių apsaugos nuo žalingos informacijos, tikros pagalbos narkomanams klausimus. Valstybė turi atsižvelgti ne tik į nenormalią situaciją, bet ir į Konstituciją, kurioje ginama ir remiama šeima. Ypač reikalinga pagalba vargstančioms šeimoms – neigaliesiems. Baigdamas kardinolas sakė: „Štai kiek turiu rūpesčių, o jūs, čia susirinkusieji, esate mano viltis.“

Visi *Maldos pusryčių* dalyviai, Vilniaus arkivyskupijos šeimos centro direktoriaus Algirdo Petronio padedami, pasidalijo į grupes ieškoti atsakymų į kardinolo iškeltus klausimus – kaip konkrečiai atsiliepti į iškilusius pavojus šeimai? Susidarė penkios labai skirtingos grupės: tarptautinių judėjimų, šeimų maldos grupių ir bendruomenių, Bažnyčios struktūrų, socialinių iniciatyvų, siekiančių ginti šeimos interesus viešajame gyvenime. Po diskusijų prieita prie nuomonės, kad būtų labai naudinga dažniau susitikti svarstyti šeimos klausimų. Kalbėta ir apie duomenų bazę, keitimosi informacija svarbą, mėnraščio „Artuma“ pasitelkimo ieškant atsakymų įvairiomis šeimos temomis galimybę. Šeimų maldos grupės atstovai tvirtino, kad mielai žygiuotų su savo vaikais miesto gatvėmis, siekdami parodyti visuomenei, jog yra džiaugsmingų, laimingų neišsiskyrusių šeimų. Galiausiai Lietuvos šeimos centro direktorė V. Valantiejutė trumpai pristatė atnaujintą Sužadėtinių rengimo santuokos sakramentui programą, kviesdama judėjimų, bendruomenių, šeimų maldos grupių narius padėti šeimos centrams ją įsisavinti.

Po tris valandas trukusių pokalbių ir diskusijų visi pasivaišino bei užtraukė *Ilgiausių metų* neseniai praėjusio kardinolo 70 metų jubiliejaus proga.

-vv-

Gailestingojų Jėzaus brolių amžninieji įžadai

Vasario 15 d. kardinolas Audrys Juozas Bačkis šv. Mišių metu priėmė dviejų Gailestingojų Jėzaus brolių – t. Igorio Simonoviso ir br. Juliano Gonzalezo – amžinuosius įžadus. Šventė vyko Gailestingojų Jėzaus brolių bendruomenės namuose Vilniuje.

Į amžinųjų įžadų šventę atvyko daug svečių. Dalyvavo apaštališkasis nuncijus arkivyskupas Peteris Stephanas Zurbriggenas, nunciatūros sekretorius mons. Jean-François Lantheaume, būrelis svečių kunigų iš Lenkijos, Gailestingojų Jėzaus seserys, kitų vienuolių atstovai ir pasauliečiai dvasininkai, oblatai.

Gailestingojų Jėzaus brolių bendruomenė įsikūrė 2000 m. Italijoje, Concordia-Pordenone vyskupijoje, trokšdama gyventi Gailestingojų Jėzaus dvasingumu, apreikštu šventajai Faustinai Kovalskai bei patvirtintu jos dvasios tėvo Mykolo Sopočkos. Broliai atvyko į Vilnių 2005 m. ir laikinai buvo įsikūrę Trinapolyje. Neseniai jie persikraustė į naujus namus prie Šv. Stepono bažnyčios. Gailestingojų Jėzaus broliai skleidžia Gailestingojų Jėzaus dvasingumą žodžiais, malda ir darbais. Ypatinę dėmesį jie skiria apleistiems vaikams, lanko vaikų namus, stengiasi padėti jaunuoliams, turintiems priklausomybės problemų.

Kardinolas A. J. Bačkis homilijoje sakė besidžiaugiąs, jog ši šventė vyksta Vilniuje, Gailestingumo mieste, kur šventoji Faustina regėjo Kristų. Ji išgirdo jo norą, kad žmonės pažintų Dievo gailestingumą ir jam atsivertų. Čia buvo nutapytas Gailestingojų Jėzaus paveikslas, čia gyveno t. Mykolas Sopočka. Ganytojas sakė, jog šiandien išsipildo Jėzaus troškimas, kad būtų vyrų vienuolynas, skleidžiantis Dievo gailestingumą (apie tai kalbama sesers Faustinos dienoraštyje).

Gailestingojų Jėzaus broliai drauge su trimis skaistumo, neturto bei klusnumo įžadais duoda ir ketvirtą – visiško atsidavimo Dievo valiai – įžadą.

Kardinolas priminė popiežiaus Benedikto XVI žinioje 2007 m. gavėnios proga apmąstomus Evangelijos pagal Joną žodžius: *Jie žiūrės į tą, kurį perdūrė (Jn 19, 27)*. Ganytojas sakė, kad Gailestingojų Jėzaus paveiksle taip pat galime matyti pervertą Jėzaus širdį, iš kurios trykšta kraujas ir vanduo, Eucharistijos ir Krikšto sakramentų simboliai. Jis ragino žvelgti į Nukryžiuotąjį Kristų, leisti jo meilės patraukiamiems, atsiliepti į ją ir mokytis mylėti visus žmones ta pačia meile. Kardinolas užbaigė homiliją prašydamas bendruomenei Gailestingojų Dievo Motinos, šv. Faustinos ir Dievo tarno Mykolo Sopočkos globos. Įžadų diena kaip tikrai buvo Dievo tarno Mykolo Sopočkos, kurį broliai laiko savo įkūrėju, mirties sukaktis.

Po šv. Mišių broliai pakvietė visus pasivaišinti ir pabendrauti.

-Vn-

Pasirašyta sutartis dėl maisto produktų tiekimo nepasiturintiems

Vasario 9 d. Vilniuje, Lietuvos žemės ūkio maisto produktų rinkos reguliavimo agentūroje, jos direktorius Aristydas Kulvinskas ir Lietuvos Caritas generalinis direktorius kun. Robertas Grigas pasirašė sutartį dėl Maisto iš intervencinių atsargų tiekimo labiausiai nepasiturintiems asmenims (MIAT-LNA) programos vykdymo 2007 metais.

Kaip ir pernai, šią programą koordinuoja Žemės ūkio, Vidaus reikalų ir Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos. Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos skelbtą konkursą laimėjo ir maisto paramą nepasiturintiems

sampratas. Knygos autorius taip pat atsakė į daugybę jaunuolių klausimų.

Nuotaikingoje šventėje dalyvavo vyskupas augziliaras dr. Jonas Ivanauskas, savo žodyje pabrėžęs, jog „meilė žmogui yra pati didžiausia Dievo dovana“, renginį vedė Jaunimo centro darbuotoja Lina Žadvydaitė, vėliau pakvietusi jo dalyvius pabendrauti prie vaišių stalo.

-kasp-

Kauno Caritas ataskaitinė konferencija

Vasario 14 d. paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje Kauno arkivyskupijos Caritas ataskaitinėje konferencijoje pristatyta šios karitatyvinės Bažnyčios tarnystė vykdančios institucijos veikla 2006 metais. Konferencijoje dalyvavo arkivyskupijos Caritas pirmininkas arkivyskupas Sigitas Tamkevičius, augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, Lietuvos Caritas direktorius kun. Robertas Grigas, arkivyskupijos Caritas direktorius kun. Virginijus Veprauskas bei reikalų vedėja Ona Virbašiūtė, taip pat dekanai, vicedekanoi, parapijų klebonai, Caritas grupių dekanatuose bei parapijose vedėjos bei kitų Caritas institucijų darbuotojai.

Malda ir palaiminimu konferenciją pradėjo arkiv. S. Tamkevičius. Arkivyskupijos Caritas direktorius kun. V. Veprauskas padėkojo vedėjoms ir kunigams už darbą 2006-aisiais, kurie buvo ištis sunkūs, Caritas įsitraukus į Europos Sąjungos projektą ir dalijant paramą vargstantiems. Direktorius pabrėžė, jog ši parama bus tęsiama ir šiemet, todėl dėmesys parapijų poreikiams dėl vykdomo ES projekto gali susilpnėti. Ataskaitą, atspindinčią Caritas veiklą Kaune bei visoje arkivyskupijoje – dekanatuose bei parapijose, pateikė reikalų vedėja O. Virbašiūtė.

Konferenciją apibendrinęs arkiv. S. Tamkevičius padėkojo už nuoširdų darbą 2006 metais arkivyskupijos Caritas vadovams, dekanatų ir parapijų Caritas vedėjoms ir visiems Caritas darbuotojams. Ganytojas palinkėjo geriau apgalvoti Caritas darbo prioritetus, pakvietė aktyviau raginti žmones skirti 2 proc. savo pajamų Caritas veiklai paremti ir kt.

-kasp-

Egzorcisto iš Lenkijos viešnagė

Vasario 7 d. pranciškonų (OFM Conv.) namuose Vilniuje vykęs Lietuvos egzorcistų susirinkimas prasidėjo šv. Mišiomis, kurių liturgijai vadovavo vysk. Juozas Tunaitis. Kunigams susirinkimą vedė egzorcistas iš Lenkijos br. Bogdanas Kocanda OFM Conv. Tos pačios dienos vakare Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų (pranciškonų konventualų) bažnyčioje surengta konferencija pasauliečiams.

Vasario 8 d. svečias iš Lenkijos lankėsi Kaune. Katalikų evangelizacijos centre br. Bogdanas dalijosi išvalgomis iš savo kaip egzorcisto patirties su pasauliečiais, vienokiu ar kitokiu būdu prisidedančiais prie vidinio išgydymo tarnystės. Šiuo metu Lietuvoje yra 6 kunigai egzorcistai.

-mad-

Renginiai Vilkaviškyje

Sausio 28 d. Vilkaviškio kultūros rūmuose įvyko Vilkaviškio dekanato moksleivių giesmių konkurso „Canta te Domino canticum novum“ laureatų koncertas visuomenei. Vilkaviškio dekanato prelado Vytauto Gustaičio iniciatyva nuo 1996 metų rengiamas konkursas teikia galimybę atsiskleisti naujiems talentams. Šių metų laureatų konkurse nuskambėjo apie keturiasdešimt giesmių, kurias atliko beveik du šimtai jaunųjų giesmininkų: solistai, duetai, tercetai, ansambliai, chorai. Jiems giesmes pasirinkti padėjo ir giedoti pamokė apie dvidešimt vadovų mokytojų.

Sveikindamas programos dalyvius ir žiūrovus prelatas pasidžiaugė nuosirdžiu mokytojų darbu, palinkėjo bendradarbiauti kasdieniauose darbuose. Visiems giesmininkams ir vadovams įteikė padėkos raštus, vaikams – dar ir po saldainių dėželę. Prieš renginį už giesmininkus ir jų vadovus prelatas Vilkaviškio katedroje aukėjo sumos šv. Mišias.

Vasario 11 d. Vilkaviškio katedroje paminėtos dvi progos – Vilkaviškio vyskupo Rimanto Norvilos ingresso penktosios metinės ir Pasaulinė ligonių diena. Sumos šv. Mišias aukėjo vyskupas Rimantas Norvila ir generalvikaras mons. Arūnas Poniškaitis. Ganytoją pasveikino vyskupijos kapitullos vardu mons. kan. Juozas Pečiukonis, Vilkaviškio ligoninės ir polikli-

dalyti galinčiomis pripažintos trys šalpos organizacijos – tradicinė religinė bendrija Lietuvos *Caritas*, Lietuvos Raudonojo Kryžiaus draugija ir Labdaros ir paramos fondas „Lietuvos ir JAV iniciatyvos“ (Maisto bankas).

Minimai paramai programai Lietuvoje Europos Sąjunga šiemet skyrė 11,3 mln. litų, už kuriuos nupirkta 19 tūkst. tonų maisto produktų žaliavų (juos perdirbus bus gauta apie 4000 tonų maisto produktų). Atsižvelgiant į pernai vykusios akcijos patirtį, į paramos dalytojų išvalgas bei gavėjų lūkesčius, šiemet produktai bus įvairesni – numatoma tiekti kvietinius miltus, miltų mišinį blynams ir keksams, makaronus, perlinių kruopų su kiauliena ir ryžių kruopų su vištiena košių konservus, ryžių kruopas, sausų pusryčių pakuotes ir cukrų. Paramos programos maisto produktų tiekėjai yra lietuvių firmos: pagal konkursą atrinktos AB „Malsena“, UAB „Naujasis Nevėžis“, Sigito Krivicko įmonė „Fasma“, cukrų tiekis Lenkijos firma „Handlowo-Uslugowa“. Maisto produktai nepasiturintiems bus dalijami penkis kartus per metus – kovo, gegužės, liepos, rugsėjo ir lapkričio mėnesį. Paramą turės teisę gauti nepasiturintieji pagal SADM nustatytus kriterijus, t. y. asmenys, kurių mėnesio pajamos neviršija 307 litų. Šiemet į MIATLNA programos remtinių sąrašus pateks apie 250–300 tūkst. asmenų.

Labdaros organizacijos šiai ilgalaikei visą Lietuvos teritoriją apimančiai paramos akcijai gali pasiūlyti tikrai savanoriškai dirbančių geros valios žmonių darbą, tuo tarpu akcijos administravimas, produktų sandėliavimas ir pristatymas gavėjams yra susiję su didelėmis finansinėmis išlaidomis. Todėl Lietuvos *Caritas*, Raudonasis Kryžius ir Maisto bankas jau kreipėsi į LR Vyriausybę, prašydami skirti valstybės rezervo lėšų MIATLNA programos vykdymo išlaidoms padengti. Taip pat akivaizdu, kad tokio masto akcija negalėtų sklandžiai vykti be geranoriško vietos savivaldos bendradarbiavimo. Malonu pabrėžti, kad šiais metais daugelis savivaldybių kur kas noriau talkininkavo labdaros organizacijoms, numatydamos savo biudžetuose lėšas maisto produktams sandėliuoti, pristatyti iš 41 pagrindinio sandėlio į dalijimo vietas, o socialinės rūpybos skyriai iš anksto parengė remtinių sąrašus.

2006 m. pirmą kartą Lietuvoje vykdant MIATLNA programą, Lietuvos *Caritas* paskirstė beveik 80 proc., Lietuvos Raudonojo Kryžiaus draugija – 17 proc., Labdaros ir paramos fondas „Lietuvos ir JAV iniciatyvos“ – 3 proc. maisto produktų už 9 mln. litų. Paramą gavo apie 200 tūkst. nepasiturinčių asmenų. Metų pabaigoje programos įvykdymą inspektavę Europos Sąjungos kontrolieriai palankiai įvertino Lietuvos nevyriausybinę organizacijų atliktą darbą.

Maisto produktų dalijimo pasiskirstymas procentais tarp labdaros organizacijų išliks panašus ir 2007 metais.

-lci-

Jaunimo susitikimas

Vasario 11-osios sekmadienio vakarą Kauno Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų (Vytauto Didžiojo) bažnyčioje Kauno vyskupas augziliaras dr. Jonas Ivanauskas susitiko su jaunimu.

Pasak vysk. J. Ivanausko, pirmą kartą susitikti ir drauge švęsti Eucharistijos susirinko Kauno akademinės bendruomenės nariai. Tą vakarą kartu meldėsi, giedojo ir bendravo Vytauto Didžiojo universiteto (VDU), Kauno technologijos universiteto (KTU), Kauno medicinos universiteto (KMU), Lietuvos veterinarijos akademijos (LVA), Lietuvos žemės ūkio universiteto (LŽŪU), Kauno kolegijos bei Verslo ir prekybos mokyklos studentai, dėstytojai, kapeionai ir akademinės sielovados referentės. Taip pat dalyvavo jaunimo grupių parapijose nariai, už jaunimo sielovadą atsakingi arkivyskupijos institucijų darbuotojai.

Susitikimas prasidėjo šv. Mišiomis. Eucharistijos liturgijai vadovavo vysk. J. Ivanauskas, koncelebravo bažnyčios rektorius kun. Kęstutis Rugevičius, VDU kapelionas kun. Audrius Mikitiukas, KMU kapelionas kun. Ričardas Banys, LŽŪU kapelionas kun. Jordanas Kazlauskas, Šv. Kryžiaus (karmelitu) parapijos klebonas kun. Emilis Jotkus, atvykęs į šį susitikimą drauge su savo parapijos jaunimo grupele.

Pamokslą sakęs vysk. J. Ivanauskas nuoširdžiai džiaugėsi šiuo susitikimu ir pastangomis stiprinti akademinę sielovadą Kaune, nes susitikdamas su studentais jis pastebi jaunimo norą būti kartu, drauge melstis, giedoti, rasti bendraminčių. Daugelyje aukštųjų mokyklų veikiančios sielovados grupelės, kur kapelionai, jiems talkinančios referentės stengiasi, kad studijuojantis tikintis jaunimas galėtų toliau brandinti savo religinį gyvenimą, atrastų bendraminčių savo aplinkoje, dvasinius ir religinius poreikius atitinkančios veiklos, patrauktų bendraamžius. Ganytojas pabrėžė, jog „Bažnyčia esame mes visi; Bažnyčiai reikia jaunimo, o šiam – Bažnyčios“; ir tai labai svarbu skeptiškoje, nusivylusioje „miglotų lūkesčių“ dabarties visuomenėje. „Mums, tikintiesiems, šis pasaulis nėra vien blogio pasaulis. Mes esame Kristaus Bažnyčia ir turime ką pasakyti visuomenei“, – kalbėjo vyskupas. Jis akino jaunimą nelikti abejingą sprendžiant pilietinius klausimus ir aktyviai dalyvauti Bažnyčios gyvenime. Ganytojas paragino melstis vieniems už kitus, už savo dėstytojus, jaunas šeimas, tėvynę, išgyventi bendros maldos džiaugsmą ir pasijusti viena šeima.

Po šv. Mišių vyskupas pakvietė prisistatyti aukštųjų mokyklų sielovados grupes. Kalbėjusieji kapelionai ir jų padėjėjos trumpai papasakojo apie savo veiklą ir pastangas, kad studijuojantis jaunimas jaustųsi Bažnyčios bendruomenės nariais. Pasitalkusios vaizdo priemonės, su savo veikla supažindino arkivyskupijos Jaunimo centro darbuotojos Kristina Šmulkskytė ir Lina Žadvydaitė, dalyvauti parapijų gyvenime pakvietė Kauno I dekanato Šeimos centro vadovė Raimonda Pundziūtė, arkivyskupijos Šeimos centro darbuotoja Jurgita Ščiukaitė pristatė programą jaunimui „Pažink save“.

Arkivyskupijos akademinės sielovados koordinatore Irma Savickaitė pabrėžė, kaip svarbu padėti, palaikyti jaunus žmones, liudyti jiems tikėjimą ir kvieisti į dialogą. Ji kvietė studijuojantį jaunimą į Švč. Sakramento (studentų) koplyčią, kur antradieniais po šv. Mišių rengiamasi Lietuvos jaunimo dienoms, šią vasarą vyksiančioms Klaipėdoje, taip pat vyksta choro repeticijos. Arkivyskupijos sielovados programų koordinatore Vaida Spangelevičiūtė skatino savanoriškai prisidėti prie šiemet svarbiausių Kauno arkivyskupijos gyvenimo įvykių, liturginių švenčių, kongresų, piligriminių žygių bei kt. rengiantis Šiluvos Švč. M. Marijos apsireiškimo jubiliejui. Susitikimas baigėsi padėka Dievui – nuotaikinga jaunatviška giesme.

-kasp

Šiluvos Švč. M. Marijos paveikslas Rumšiškėse ir Karmėlovoje

Vasario 11 d., sekmadienį, po šv. Mišių iš Raudondvario bažnyčios Šiluvos Dievo Motinos su Kūdikiu paveikslas buvo iškilmingai išlydėtas į Rumšiškės ir perduotas atvykusiems septyniems šios parapijos atstovams: Kęstučiui ir Justui Vaicekauskams, Jonui Subačiui, Zenonui Žumbakiui, Gražinai Meilutienei, Justinui Aleksandravičiui ir Klemensui Lukševičiui.

Prie Rumšiškių šv. arkangelo Mykolo bažnyčios šventoriaus vidurdienį paveikslą sutiko klebonas kun. Virginijus Birjotas bei gausiai susirinkę parapijos tikintieji ir procesijos dalyviai. Skambant giesmei *Marija, Marija* paveikslas buvo įneštas į papuoštą bažnyčią ir pastatytas šalia didžiojo altoriaus. Vėliau aukotos šv. Mišios. Kun. V. Birjotas pasveikino visus pamaldų dalyvius ir nuoširdžiai pasidžiaugė neeiliniu Rumšiškių parapijos dvasi-

nikos, parapijos, bažnytinių organizacijų atstovai, moksleiviai. Bažnyčios choristai sugiedojo „Ilgiausių metų“.

Vyskupas Rimantas Norvila padėkojo žmonėms už nuoširdumą, bendradarbiavimą, jų pamaldumą, mielus susitikimus, ypač įsimintinas vyskupijos IV Eucharistinio kongreso dienas, vykusias Vilkaviškyje praėjusių metų birželio pradžioje. Ganytojas pamokslė išplėtojo pirmojo skaitinio iš pranašo Jeremijo knygos mintį apie pasitikėjimą. „Nėra lengva ir paprasčia kasdien, kad ir mažuose dalykuose, pasitikėti Dievu ir priimti jo valią, tačiau tai yra kiekvieno tikinčiojo pašaukimas, tai laimingesnio gyvenimo, sėkmingesnio veikimo visose srityse laidas“, – sakė vyskupas R. Norvila, ragindamas nepasiduoti masinei nuotakai ir kritikai, ugdytis savą supratimą, šiltesnius, pasitikėjimu grįstus tarpusavio santykius, sunkumus įveikti pasikliaujant Dievo pagalba.

Vasario 16 d. Vilkaviškio katedroje šv. Mišias už Lietuvos laisvę aukojo ir pamokslą pasakė kan. teol. dr. Kęstutis Žemaitis, giedojo Katedros choras. Po šv. Mišių choras dideliu ir gražiu koncertu Vilkaviškio kultūros rūmuose paminėjo savo veiklos dešimtmetį. Praėjusiais metais šis meno kolektyvas priskirtas antro lygio kategorijai. Jam nuo 1999 m. vadovauja marijampoliečiai entuziastai Laima ir Antanas Venclovai. Choro įkvėpėjas ir įkūrėjas – vilkaviškietis mokytojas Kęstutis Dambrava. Choro repertuarą sudaro per 130 pasaulietinės ir religinės muzikos kūrinių. Choras, daugelio dainų švenčių bei įvairių festivalių ir konkursų dalyvis ir prizinininkas, kiekvieną sekmadienį per sumos Mišias ir liturgines šventes gieda Vilkaviškio katedroje.

-bn-

Skautų apsilankymas Šiluvoje

Vasario 13-ąją, Marijos dieną, kaip piligrimai Šiluvoje lankėsi Lietuvos skautai: apie 100 skautų bei 30 jų vadų šv. Mišių metu kartu su kitais atvykusiais tikinčiais meldėsi Švč. Mergelės Marijos Gimimo bazilikoje, vėliau dalyvavo agapėje ir susitikime Jono Pauliaus II namuose. Šv. Mišias kartu su joms vadovavusiu arkivyskupu Sigitu Tamkevičiumi koncelebravo Šiaulių vyskupas Eugenijus Bar-

tulis, Lietuvos skautijos dvasios vadovas kun. Vilius Viktoravičius, Marijampolės krašto skautų dvasios vadovas kun. Vidmantas Striokas ir kiti kunigai.

Po šv. Mišių Jono Pauliaus II namuose surengta agapė, vėliau salėje – skautų rikiuotė su šūkiomis ir trumpais iš Marijampolės, Klaipėdos, Tauragės, Telšių, Šiaulių krašto atvykusių skautų prisistatymais. Apie Lietuvos skautiją raportavo tarybos pirmininkė Jolita Buzaitytė-Kašeliūnienė. Apie Šiluvą kaip tikinčiųjų piligrimystės centrą, Marijos apsireiškimą ir būsimąjį jo jubiliejų papasakojo arkiv. S. Tamkevičius pakvietė skautus dalyvauti Šilinių atlyduose ir palinkėjo daryti kuo daugiau gerų darbų, kurių visuomet labai trūksta.

-kasp-

Keliais žodžiais

Paberžė. Vasario 9–10 d. vykusio VII festivalio „Literatūrinė Panevėžio žiema“ dalyviai iš Panevėžio apskrities, Vilniaus ir Kauno susitikimo erdve pasirinko Panevėžio G. Petkevičaitės-Bitės viešąją biblioteką, siauruko vagonus, Anykščių geležinkelio stotį ir Paberžę – bažnyčios ir muziejaus sambūvį. Paberžėje maloni staigmena literatams buvo Panevėžio vyskupo Jono Kaunecko apsilankymas. Vyskupas įteikė medinį kryžį V. Jasukaitytei už tai, kad „Dievas Lietuvoje nemiršta vienišas“, J. Lindės-Dobilo premijos laureatui V. Braziūnui – medinę šv. Petro statulėlę, „kad nebūtų užkalnėti poezijos langai“, o festivalio organizatorei E. Pažemeckaitėi – angelą, „kad lakstė kaip angelas ir skambiu balsu šaukė Dievą ant stogo“.

-ksk-

nio gyvenimo įvykiu. Klebonas papasakojo apie stebuklingu laikomą Dievo Motinos su Kūdikiu paveikslą. Giedojo bažnyčios choras, vadovaujamas vargonininkės Sniegulės Urbonienės.

Bažnyčioje visą savaitę nuo 16 val. buvo adoruojamas Švč. Sakramentas, giedama Švč. M. Marijos litanija, kalbamas rožinis, skaitomas Šventasis Raštas, prieš šv. Mišias giedamos giesmės. Kasdien bažnyčioje apsilankydavo penkis ar septynis kartus daugiau parapijiečių negu paprastais šio kiadieniais. Penktadienį, šeštadienį ir sekmadienį bažnyčia buvo pilnutėlė.

Pirmadienį, vasario 12 d., adoravo ir giedojo Rumšiškių parapijos maldos grupė, vadovaujama Genovaitės Meilutienės, šv. Mišias aukojo Raudondvario parapijos vikaras kun. Vitas Kaknevičius. Antradienį giesmes Marijai giedojo Rumšiškių vyskupo Antano Baranausko vidurinės mokyklos folklorinio ansamblio mokiniai (vadovė Vita Braziulienė). Šv. Mišių liturgijai vadovavo *Marijos radijo* direktorius kun. Oskaras Petras Volskis. Trečiadienį šv. Mišias aukojo Karmėlavos parapijos klebonas kun. Egidijus Periokas, giedojo Kaišiadorių meno mokyklos Rumšiškių skyriaus mokiniai, vadovaujami Astos Veverskytės. Ketvirtadienį bažnyčioje rinkosi Rumšiškių vaikų dienos centro vaikai ir darbuotojos (vadovė A. Veverskytė). Šv. Mišioms vadovavo svečias iš Kauno – arkikatedros bazilikos administratorius kun. Evaldas Vitulskis.

Vasario 16-ąją, švenčiant Lietuvos valstybės atkūrimo dieną, kaip padėką už tautos laisvę giesmes Marijai ir himną sugiedojo Rumšiškių bažnyčios choras. Šios dienos minėjimo svarbą pabrėžė ir tądien parapijoje viešėjęs bei šv. Mišias aukojęs Kauno Vytauto Didžiojo bažnyčios rektorius kun. Kęstutis Rugevičius.

Šeštadienį malda ir giesme pagerbti Šv. M. Marijos ir dalyvauti Eucharistijos liturgijoje į Rumšiškių bažnyčią atvyko Dovainonių parapijiečiai. Šv. Mišių liturgijai vadovavo Dotnuvos ir Šlapaberžės parapijų klebonas kun. Gražvydas Geresionis. Per pamokslą kunigas priminė šviesaus atminimo kardinolo Vincento Sladkevičiaus žodžius apie šviesą, šilumą ir meilę bei juos susiejo su Dievo Motinos gyvenimu ir vaidmeniu Dievo Tėvo plane.

Vasario 18 d., sekmadienį, po 10 val. šv. Mišių paveikslas buvo iškilmingai išlydėtas ir perduotas Karmėlavos parapijos atstovams.

Prie Karmėlavos šv. Onos bažnyčios paveikslą pasitiko klebonas kun. Egidijus Periokas bei parapijiečiai. Vėliau aukotos šv. Mišios už Karmėlavos parapiją. Šv. Mišių pradžioje klebonas kun. E. Periokas priminė apie dvejus metus arkivyskupijoje truksiantį pasirengimą Šiluvos jubiliejui ir malonėmis garsėjančio Švč. M. Marijos paveikslo piligriminį lankymąsi parapijose. Per pamokslą klebonas minėjo, jog jam daug kartų tekę lankytis Šiluvoje. „Vykdami į tokias vietas tarsi trokštame pakilti į dangų, o šį sykį pati Marija mus aplankė, tarsi pats dangus apsilankė pas mus. Gražiausias Marijos paveikslo pasitikimas – malda, nes Marija mus atveda prie Kristaus“, – sakė kun. E. Periokas. Po šv. Mišių buvo išstatytas ir pagarbintas Švenčiausiasis Sakramentas, vėliau visi norintys pasiliko jo adoracijai. Karmėlavos tikintieji mielai įsigijo paveikslo kopijų, prie kurių galės melstis namie.

Kasdien nuo 16 val. Karmėlavos bažnyčioje būdavo išstatomas Švč. Sakramentas, kalbamas rožinis ir Švč. M. Marijos litanija, 17 val. aukojamos šv. Mišios įvairiomis intencijomis: pirmadienį melstasi už ligonius, antradienį – popiežiaus intencija, trečiadienį – už kunigus ir pašaukimus į kunigystę, ketvirtadienį – už sužadėtinius. Penktadienį eitas Kryžiaus kelias. Šeštadienį ir sekmadienį Švč. Sakramentas adoruotas ir rytais, melstasi už jaunimą bei šeimas. Sekmadienį, vasario 25 d., po 10 val. šv. Mišių Šiluvos Švč. M. Marijos paveikslas iškilmingai išlydėtas į Domeikavos parapiją.

-gm, kasp-

MALONĖS ŠANSAS

III gavėnios sekmadienis (C)

Iš 3, 1–8a.13–15; 1 Kor 10, 1–6.10–12; Lk 13, 1–9

Viena iš kertinių Jėzaus skelbimo sąvokų yra atsivertimas. Šiandienos Evangelijoje Jėzus du kartus pakartoja: „Jei neatsiversite, visi taip pat pražūsite.“ Šio žodžio reikšmę mums padeda suvokti pranašo Jeremijo įvaizdis: „Manoji tauta nusikalto dvigubai: mane, gyvojo vandens šaltinį, jie paliko ir išsikasė vandens talpyklas – kiauras talpyklas, nelaikančias vandens“ (Jer 2, 13). Atsiversti reiškia nusigręžti nuo kiaurų vandens talpyklų ir atsigręžti į gyvojo vandens šaltinį. Norintieji ateiti prie to šaltinio turės visuomet eiti prieš srovę. Tai reiškia, kad šiame pasaulyje nelengva gyventi krikščioniškai. Tai būtų neįmanoma be Jėzaus pagalbos. Jei nesugebame paklusti švelniai vedančiam Viešpaties rankai, jis prabyla sukrečiančiais įvaizdžiais bei įvykiais.

Pamatinis principas, kaip turėtume žvelgti į Šventojo Rašto tekstus, yra šis: jame vaizduojami ano meto įvykiai reikšmingi visiems laikams; anuomet jie buvo susiję su nedaugeliu žmonių, tačiau per Šventąjį Raštą tapo svarbūs visoms kartoms. Iš pavaizduotų situacijų ir žmonių likimų galime išskaityti visos žmonijos padėtį ir visų likimą. Biblijoje aprašyti įvykiai yra kartu ir ženklai. Ligonio išgydymas ar numirėlio prikėlimas reiškia priartėjimą Dievo karalystę ir viltį. Jei nugriūva bokštas ar Pilotas surengia žudynes – tai įspėjimo ir teismo ženklai.

Girdėdami ar skaitydami Šventąjį Raštą, turime galvoti: „Čia kalbama apie mane. Aš įspėjamas šia grėsme. Šis pažadas skirtas man.“ Evangelijos žodžiai nėra atsieti nuo asmeninio gyvenimo, jie visuomet byloja mums. Žmogus su savo nuodėme ir ilgesiu, heroizmu ar gėdingais poelgiais visada išlieka toks pat.

Visais laikais pasaulyje buvo žudynių. Juo baisiau būna tuomet, kai tokios žiaurybės vyksta per pamaldas, šventovės aplinkoje. Šiuolaikinės žiniasklaidos išlepintą vaizduotę sunku kuo nors nustebinti. Kai sėdint fotelyje prieš akis slenka tiesiogiai transliuojami karo veiksmai ar katastrofų reportažai, nelengva įžvelgti tragišką įvykių apimtį bei prasmę. Šių dienų teroristams, atrodo, nebeliko jokių šventų ar neliečiamų vietų. Panašiai buvo ir anuomet: Pilotas užpuolė galilėjiečius, per Velykų šventes aukojančius auką šventykloje. Lieka atviras klausimas, ar religinis jų veiksmas buvo suvoktas kaip politinė demonstracija, o gal Pilotas norėjo už akių užbėgti rengtam sukilimui. Kiekvienu atveju tai buvo gėdingas smurto veiksmas, nukreiptas prieš žmogų ir religiją. Nužudyti aukojantį žmogų reiškia nužudyti ne tik beginklį, bet taip pat besimeldžiantį, į Dievą besikreipiantį žmogų. Galima numanyti, kaip toks įvykis sukrėtė visą kraštą. Žmonės klausė, kodėl Dievas neįsikišo ir neapsaugojo maldingų piligrimų nuo okupantų kariuomenės agresijos.

Fariziejai į tai turėjo savitą paaiškinimą. Jie manė, jog veikiausiai anie galilėjiečiai turėjo slaptų ir sunkių nuodėmių. Jiems baigėsi taip blogai todėl, kad jie buvo blogi. Ir atvirksčiai: išvengusieji nelaimės buvę vos ne šventieji. Tačiau Jėzus prieštarauja fariziejų logikai. Jis sako, kad visi žmonės yra nusidėjėliai: ir tie, kuriems pavyko išvengti tragiško įvykio, ir tie, kuriems neteko stoti į teismą. Jėzus moko, jog visi veiksmai, nusikaltimai, taip pat gėdinga Piloto šventvagystė Dievo apvaizdos planuose turi prasmę. Dievas per šiuos įvykius byloja, ragina, grasina. Žiaurūs Piloto nusikaltimai pražūtingi tik jam, kitiems žmonėms jie gali būti išganingi. Ką nukrečia šiurpas išgirdus apie Pilotą, tas privalo taip pat išsigąsti pažvelgęs į save. Dievas sukrečia užkietėjusią tautą baisiais įvykiais ir kviečia žmones susimąstyti. Piloto žiaurybė tėra tik pradžia, palyginti su Jeruzalės sugriovimo katastrofa, ir tik menkas pragaro baumės įvaizdis. Katastrofų ir žiaurubių bus visuomet. Krikščioniui dera išmokti jas tinkamai suprasti.

Po Piloto veiksmais pavaizduoto palyginimo Evangelijoje randame žodinį Jėzaus palyginimą. Jėzus įspėja: net nesuvokiama Dievo kantrybė turi savo ribas. Klaidinga būtų manyti, kad Dievo kantrybė jau išsemta, – tuomet žmogui nebeliktų jokios vilties. Jau pranašai lygino Izraelio tautą su figmedžiu. Šis palyginimas taikomas ne tik izraelitams, bet ir mums visiems. Jėzus įspėja gyvenančius beprasmį ir bevaisį gyvenimą. Dievas daug investavo į žmogų, jis nori, kad tos investicijos neštų pelną. Gyvenimo prasmė yra duoti vaisių. Dievas suteikia mums

priemonių ir jėgų užduotims įveikti, ir tai neturi būti numesta šalin nepanaudojus. Dievas teisėtai iš mūsų reikalauja: mes esame jo nuosavybė. Jei tik priimame, bet neduodame vaisių, labai suprantama, kad Dievui tai gali atsibosti. Juk ir kiekvienas sodininkas ketina kažką daryti su nederančiais vaismedžiais. Dievas rengiasi mus teisti. Jis ketina mus pasmerkti, nes mes to nusipelnėme.

Netikėtai sulaukiame užtarėjo: Jėzus prašo atitolinti mums gresiantį Dievo teismą. Jis prašo, kad teisėta bausmė būtų atidėta. Jėzus siūlo mums dar vienerius malonės metus. Tai terminas atsiversti ir pasitaisyti. Kiek ilgai truks šie metai? Gal tai bus pusė ar trečdalis, o gal tik dešimtadalis iki šiol veltui išseikvoto gyvenimo trukmės? Ar tai truks tik gavėnios laikotarpiu?

Jėzus pamini ypatingas priemones, kuriomis siekia išgydyti mūsų gyvenimo nevaisingumą. Jis nori savo žodžiais mus „apkasti ir patręšti“, suteikti mūsų protui ir valiai reikalingo maisto. Tačiau turime suvokti viena: sielovadinės Jėzaus priemonės yra mūsų paskutinis malonės šansas. Jei ir jos mumyse nesubrandins vaisių, jokių kitų Dievo bandymų pažadinti mūsų atsivertimą nesulauksime. Jėzaus palyginime nepasakojama, kas galiausiai įvyko su figmedžiu. Figmedžio likimas lieka atviras. Evangelija skelbia dvi žinias: viltį ir grėsmingą įspėjimą. Dievo mums suteiktas malonės metas jau prasidėjo, tačiau dar nepasibaigė.

GAILESTINGASIS TĖVAS

IV gavėnios sekmadienis (C)

Lk 15, 1–3.11–32

Visi esame matę filmų, kur nereikia sukti galvos: veikėjai aiškiai suskirstyti į geruosius ir bloguosius. Už teisybę kovoja šerifas, jam padeda kiti šaunuoliai, ir po pusantros valandos patyręs minimalius nuostolius nugali gėris... Nesudėtinga suvokti, į kieno pusę turėtų stoti žiūrovas. Filmų kūrėjai žino sėkmės formulę: svarbu, kad žiūrovai įsijaustų į siužeto giją ir rastų su kuo tapatintis.

Išklausę palyginimą apie sūnų palaidūną, galime pamąstyti, su kuriuo iš dviejų sūnų mes galėtume tapatintis. Veikiausiai daugumai artimesnis pasirodys jaunesnysis sūnus. Gal ne visi buvome iškeliavę į svetimą šalį, tačiau daugelis augdami patyrėme, kad namuose tapo ankšta, ir ieškojome savo kelio. Galbūt išsikraustėme gyventi į kitą miestą ir gyvenome taip, kaip suvokėme laisvę. Gal išbandėme tai, ką siūlo pasaulis. Gal ir nebuvome paveldėję materialaus turto, kurį galėjome paleisti vėjais, tačiau švaistėme iš tėvų namų atsineštas moralines vertybes. Išmetėme per bortą įsakymus ir normas, nutraukėme ryšius su šeimos nariais. Teisinomės, kad su tokiais senamadiškais siaurų pažiūrų giminaičiais mums nepakeliui. Galbūt kažkuriuo momentu suvokėme priėję akligatvį...

Sveikata taip pat paveldėtas turtas. Gal beatodairiškai alinome ją nepaisydami sveiko proto ir gyvenimo ritmo. Didžiausias, tik ne visuomet vertintas turtas – nuo vaikystės įdiegti maldos gyvenimo pradmenys, Dievo šventybės suvokimas.

Atsirai nemažai ir tokių, kurie nuoširdžiai prisipažins, kad veikia tapatintųsi su vyresniuoju sūnumi. Jie protaus: „Niekad radikaliai nesipriešinau tėvų valiai, elgiausi pagal jų patarimus ir lūkesčius. Tačiau turiu nuoširdžiai prisipažinti, kad nesu patenkintas gyvenimu. Dažnai graužiuosi dėl neįgyvendintų galimybių ir, atvirai pasakius, pavydžiu tiems laimės kūdikiams, kuriems viskas nukrinta tarsi dovanai, nepelnytai.“

Žinoma, palyginimas apie sūnų palaidūną nėra tik pamokymas apie dėkingumą, pagarbą ar santykius su tėvais. Jame pirmiausia atsiskleidžia gailestingoji Dievo meilė. Kas sykį išgirdo šį gražiausią Jėzaus palyginimą, niekuo-

met jo nepamirš. Jo šviesa turėtų skliti ne tik teismų salėse, kalėjimuose, yrančiose šeimose, bet ir ten, kur paviršinis vyresniojo sūnaus padorumas maskuoja tikros meilės ir gailingumo troškulį. Šiame palyginime vaizduojamas į nuodėmę vedantis mūsų gyvenimo kelias. Mes nuodėmiaujame dangiškojo Tėvo mums dovanotų turtų bei dovanų atžvilgiu, – juk patys iš savęs nieko neturime. Dievas davė mums meilės ir džiaugsmo, tačiau, užuot dėkoję, šias dovanas nukreipiame prieš jų davėją. Jis viską sukūrė mums, o mes viską atsukame prieš jį.

Nuodėmė taip pat reiškia išeiti iš dangiškojo Tėvo į tolimą Dievui svetimų žmonių šalį. Ar galime pasišalinti nuo visur esančio Dievo? Kur yra ta vieta, kur Dievo nebūtų? Šie klausimai nušviečia visą nuodėmės beprotybę. Jis yra net pragare pasmerktoms sieloms, tik joms jo buvimas nėra išganingas, nes jos nuo jo nusigręžia.

Nuodėmės kelio galas – vargas. Blogą likimą mūsų liaudis vadina „šunišku“, o apie tą, kuris tuščiai leido laiką, vaizdžiai sako: „nuėjo šunims šėko pjauti“. Jėzaus klausę žydai labai aiškiai suprato jiems skirtą pamokymą: nusidėjęs eina kiaulių ganyti. Kas gali būti blogiau už buvimą su, jų akimis, nešvariais gyvuliais?

Dauguma nusidėjęlių nenustoja alkę Dievo – ši alkį į jų širdį įdiegė pats Dievas. Ir širdies kampelyje lieka blaesus Tėvo atvaizdas. Tai vienintelė jų pagadinto gyvenimo viltis. Be šio atvaizdo jų gyvenimas būtų tik suskilęs ir susidvejinęs buvimas be jokios malonės.

Taigi atgaila yra apsigrėžimas ir grįžimas pas Dievą, nuo kurio norėta atsiskirti ir išsivaduoti. Atgailauti – tai išdrįsti pasiduoti tam, kurio bijota, kam padaryta gėda ir sukelta skausmo.

Jėzus palyginime sugriauna pagrįstus nusidėjęlio nuogaštavimus bei baimes. Jis kalba su tikrumu, nes žino, kaip su mumis pasielgs jo dangiškasis Tėvas. Kaip labai ši džiugioji naujiena skiriasi nuo kai kurių žmonių apsimetinėjimo: jie sakosi susitvarkysią su savo nuodėmėmis patys vieni. Tėvas visą laiką ilgesingai laukė savo sūnaus, jis neatėmė iš jo vardo nei prideramo orumo. Mylintis Tėvas jau iš tolo pažįsta sūnų ir kviečia jį namo. Jis sutinka sūnų palaidūną be jokio priekaišto, nes sūnaus atgaila išdildė kaltę. Tik gailingoji meilė lydi grįžimą į Tėvo namus.

Ne tik nusidėjęs džiaugiasi svetingu priėmimu. Dievas taip pat laimingas ir džiūgauja, kad sūnus sveikas grįžo namo. Ta pati meilė ir džiaugsmas šviečia ir tuomet, kai per išpažintį kiekvienas krikščionis grįžta į Tėvo namus. Tokia gailingumo nuostata nepadarо nuodėmės bereikšmės. Palyginimo pradžioje buvo visiškai aišku: nusidėjęs yra miręs, prarastas, jis priėjo kelio galą. Tik Dievas žino vaistą nuo dvasinės mirties. Tik Dievas nenuleidžia rankų ir nepaliauja laukęs nusidėjęlio atsivertimo. Žmogaus žvilgsniu nusidėjęlio padėtis yra be išeities.

Jėzaus palyginimas byloja apie du sūnus. Antrasis sūnus taip pat nutolo nuo tėvo mąstysenos ir gyvensenos. Nors jis liko gyventi namuose, iš tikrųjų tapo svetimas. Jo argumentai žmogiškai teisėti, tačiau neteisingi. Iš pirmo žvilgsnio atrodo neteisinga nudriskusį valkatą iškelti aukščiau už tvarkingą ir padorų žmogų, negana to, iškilmingai jį sutikti ir iškelti pokylį. Tėvo elgesys aiškiai peržengia žmogiškosios moralės ar papročių ribas. Čia išryškėja krikščioniškosios moralės, grindžiamos ne išlygomis paremtu teisingumu, bet meile, kitoniškumas. Meilė pranoksta teisinį mąstymą, pagal kurį už nuodėmę derėtų atsisteisti atitinkama bausme. Išėjus randama meilės veiksmu, atveriančiu visiškai naujas galimybes ateičiai. Vadovaujantis teise, kaltasis, atlikęs bausmę, geriausiu atveju paleidžiamas tarsi nieko nebūtų įvykę. Vaizdžiai kalbant, jis pradeda nuo nulio. Meilė elgiasi kitaip. Drauge su atleidimu jam padovanojamas naujas gyvenimas. Ačiū Dievui, kad mums visados paliekamas šansas. Jėzus nepabaigė pasakoti palyginimo iki galo. Jis nepasakė, ar tėvui pavyko grąžinti namo taip pat antrąjį prarastąjį sūnų.

Kardinolo A. J. Bačkio pamokslas Vasario 16-osios proga Vilniaus arkikatedroje

Brangūs broliai ir seserys,

Šiandien Lietuva švenčia Nepriklausomybės šventę. Ši šventė yra laisvos ir orios tautos išskilmė. O tauta – tai žmonių bendrija, kurią vienija kalba, kultūra, istorija bei valstybės geografinės ribos.

Ką tik Dievo žodyje girdėjome apie Babelio bokštą. Žmonės norėjo pastatyti didingą šventovę. Atrodytu, kas čia bloga? Vis dėlto jų sumanyme slypėjo nedorybė, nes šventovę jie troško statyti ne Dievo garbei, bet sau. Tai aki-vaizdus žmogaus pareiškimas, jog jis išsivers be Dievo. Žmogus pasistato staba, kuris pakeičia gyvąjį Dievą. O kai sukeičiama Dievo ir žmogaus vieta, žmogus praranda savo tapatumą, savo erdvę šiame Viešpaties sukurtame pasaulyje. Žmogus esti žmogumi, kai gyvena įsakymais, kuriuos Dievas įrašė į jo sąžinę. Tai galioja ne vien atskiriems žmonėms, bet ir žmonių bendruomenei.

Kas padėjo Lietuvos tautai išlikti Europos žemėlapyje, nors ji buvo išblaškyta, išstremta, įkalinta, nors ji buvo verčiama užmiršti savo šaknis, savo kalbą ir tikėjimą? Jeigu paklausite tremtinių, kalinių arba užjūrin nublokštųjų mūsų brolių, jie pirmiausia įvardys meilę Dievui ir Tėvynei, kurią išlaikyti jiems padėjo šeima. Šeima neretai buvo tarsi maža Lietuvos ambasada svetimame krašte, kur vaikai išmoko ne tik lietuviškai kalbėti ir rašyti, pažino savo istoriją, kultūrą, bet ir įsipareigojo Tėvynei savuoju gyvenimu. Kiekviena šeima – ir Sibiro platybėse, ir tolimose amerikose – buvo mažutė Lietuva, kurią mylėti, saugoti, dėl jos mokytis, dirbti, tikėti jos laisve bei pažanga tėvai mokė savo vaikus.

Šiandien valstybė atkurta, gyvename Nepriklausomoje Lietuvoje, tačiau ar neatrodo, kad esame kaip tie Babelio bokšto statytojai, kurie, užuot garbinę Dievą, ima garbinti save. Kurie, užuot rūpinęsi Tėvynės gerove, rūpinasi savo garbe ir turtais? Kas perduos ateinančioms kartoms meilę Lietuvai? Ar metiniai paminėjimai? Ar retoriškos politikų deklaracijos? O gal gausūs rinkiminiai plakatai? Kas išlaikys gyvą tautos sąmonę, perduos savitą kultūrą, tikėjimą? Esu įsitikinęs, kad tai padaryti gali tik ŠEIMA.

Jeigu mes norime gyventi laisvoje, nepriklausomoje valstybėje, išlaikančioje ir puoselėjančioje savo tautinį tapatumą, pirmiausia turime susirūpinti šeimos institucija. Lietuvos Konstitucijos 38-tajame straipsnyje sakoma: *Šeima yra visuomenės ir valstybės pagrindas. Valstybė saugo ir globoja šeimą, motinystę, tėvystę ir vaikystę.*

Deja, su liūdesiu galime konstatuoti, kad tai yra tik skambūs žodžiai, kurie toli gražu nėra įgyvendinami kasdieniame valstybės gyvenime. Atrodo, kad valstybės priori-

tetas – šelpti ir remti vienišas motinas, nesusituokusius tėvus, „netradicines šeimas“. Jeigu tokiu keliu eisime ir toliau, palikdami normalią šeimą valstybinės politikos užribyje, neilgai galėsime džiaugtis savo Valstybe.

Šiandien piktasis visu smarkumu puola šeimą, nes gerai žino, kad be šeimos nebus ir žmonijos. Dievas sukūrė vyrą ir moterį, kad jie būtų viena, kad gimdydami vaikus juos ir išauklėtų, įdiegtų svarbiausius prigimtinius ir antgamtinius gyvenimo principus. Kodėl mes taip bijome tais principais šiandien gyventi ir juos skelbti? Tolerancijos skraiste prisidengę leidžiame tarp mūsų vešėti demoniškiems šeimos pakaitalams, kuriuos vadiname neutraliais partnerystės, sąjungos – net ir tarp vienos lyties asmenų – terminais. Sudarome sąlygas klestėti aistrų ir savanaudiškumo tenkinimui neprisiimant jokios atsakomybės. Nejaugi dar maža Lietuvoje beglobių vaikų, piktų ir žiaurių paauglių, kurie nepažįsta tėvo ir motinos meilės, nes niekada neaugo šeimoje?

Jonas Paulius II mums sakė: *Nepasiduokite dabartinės kultūros spaudimui. Mobilizuokitės, kad šeimos būtų visuomenės gyvenimo pagrindinėmis veikėjomis. Kad šeima, o ne kas kitas, suprastų, kaip šeima turi gyventi.*

Man regis, kad Bažnyčia gindama šeimą liko viena plikame lauke. Turime iš naujo atrasti Santuokos tiesą. Santuokos, kuri yra vyro ir moters laisvas įsipareigojimas **visam gyvenimui**. Apie tai gražiai rašė Šv. Tėvas Benediktas XVI savo enciklikoje *Dievas yra Meilė*.

Santuoka pagrįsta meile, kuriai būdinga tai, kad ji trokšta galutinumo ir jo trokšta dvejopu būdu: išskirtinumo prasme – „tik tai šis vienintelis asmuo“ – „ir visam laikui“ prasme.

Meilė, kuri gyvena dėl mylimojo, kuri atiduoda save kitam neieškodama savęs, virsta atsidėjimu ir nebijo aukos, kuri yra neatskiriama meilės palydovė.

Gindama šeimą Bažnyčia rodo kelią, kuriuo eidami žmonės atras tikrąją laimę, nes šeimoje gimsta gėrio suvokimas ir jo troškimas, teisingumo ir gailėstingumo sąvokos tampa gyvenimu, atlaidumas ir pasiaukojimas paruošia žmogų mylėti ne vien save, bet ir kitą, o drauge – savo Tėvynę. Todėl tuščiai šiandien kalbėtume apie tautos laisvę ir patriotizmą, jeigu miršta mūsų šeimos, jeigu nėra kam perduoti meilės ir mokyti, kad dėl meilės verta pasiaukoti.

Šiandien noriu kreiptis į visus, kurie mane girdi: gelbėkime šeimą, neleiskime jai žūti, padėkime jaunoms šeimoms saugiai ir ramiai kurti savo ateitį ant tvirtų doros ir moralės pamatų. Valstybės vyrai, tebus šeimos stiprinimo programa jūsų prerogatyva. Biudžeto lėšos turi būti skiriamos šeimoms, kad jos be baimės gimdytų vaikus, gautų lengvatines būsto paskolas, kad joms būtų užtikrintas darbas, gydymas, o esant reikalui ir slauga. Tik tuomet, kai šeimos tikslas bus – **išlikti drauge visam gyvenimui**, galėsime būti tikri, kad mūsų Valstybė išliks gyva, laisva ir nepriklausoma.

Dievo žodžio skaitymas (IV)

Yra daug Jėzaus posakių, kuriuos dera skaityti kaip skirtus asmeniškai mums, jei norime teisingai juos suprasti. Jis siekė ne palikti mums kažkokį universalų pamokymų sąvadą su bendrais principais, bet kad išgirstume jo žodžius kaip skirtus būtent mums: „Kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą.“ „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas *tau*.“

Daugelį Biblijos vietų tokiu būdu galima lengvai pritaikyti mūsų gyvenimui; tačiau kai kurias turime skaityti taip, tarsi jos ne tiek bylotų *mums*, kiek *apie mus*. Pavyzdžiui, Antrojoje Samuelio knygoje pasakojama, kaip karalius Dovydas pamatė savo kareivio Urijo žmoną Batšebą ir jos užsigeidė. Dovydas patvarkė taip, kad Urijas būtų nusiūstas į priekines mūšio gretas ir žūtų. Tada karalius pasiėmė Batšebą savo žmona. Tai nepatiko Dievui, kuris atsiuntė pas jį pranašą Nataną.

Natanas jam sakė: „Dievas nusiuntė pranašą Nataną pas Dovydą. Atėjęs pas jį, tarė: *Du žmonės gyveno viename mieste. Vienas buvo turtuolis, o kitas skurdžius. Turtuolis turėjo labai daug avių ir galvijų, o skurdžius turėjo tik vieną mažą avelę, kurią jis buvo nusipirkęs. Ją buvo užauginęs, ji buvo užaugusi su juo ir jo vaikais: dalydavosi jo duonos kąsniu, gerdavo iš jo puoduko, glausdavosi jam ant kelių. Ji buvo jam kaip duktė. Vieną dieną pas turtuolį atėjo pakeleivis. Turtuolis nenorėjo paimti vienos savo avių ar galvijų, kad pataisytų valgi pas jį atėjusiam keleiviui, bet paėmė skurdžiausią avelę ir patiekė pas jį atėjusiam svečiui“ (2 Sam 12, 1–4).*

Dovydo pyktis išliepsnojo ir jis tarė: „Kaip gyvas Viešpats, žmogus, kuris tai padarė, turi mirti! Be to, už avių jis turi atsilyginti keturgubai dėl to, kad padarė tokį dalyką ir nepasigailėjo.“ Tuomet Natanas tarė Dovydui: „Tu esi tas žmogus!“ (2 Sam 12, 5. 7).

Skaitydami Raštą turime sau tarti: „Aš esu tas žmogus“; šie Rašto žodžiai kalba apie *mane*. Ne tik Petras neteisingai suprastavo Jėzų ir veikė negalvodamas. Aš taip pat dažnai nesuprantu ir veikiu skubotai. Ne tik kunigas ir levitas palyginime apie gerąjį Samarietį praėjo pro sužeistą žmogų Jericho kelyje. Aš kasdien darau tą patį. Ir ne tik Lozorijų Jėzus mylėjo ir prikėlė gyventi. Jis myli ir mane ir nori prikelti gyvenimui.

Šitaip asmeniškai skaitant Raštą, kaip mums ir apie mus bylojantį žodį, vis tiek išlieka pareiga jį studijuoti. Jei nesistengsime suvokti Biblijos knygų bei ištraukų prasmės, jas suprasti ir taikyti galime netinkamai. Neteisingai suvoktą esminę palyginimo mintį nebus naudinga taikyti savo gyvenime.

Pavyzdžiui, kai Jėzus išpėjo apaštalus, jog bus pasmerkta myriop kaip koks nusikaltėlis ir kad atomazgos va-

landa jau artėja, apaštalai pernelyg paraidžiui suprato jo išakymą „Kas neturi kalavijo, teparduoda apsiaustą ir tenusiperka“ (Lk 22, 36). Todėl jų staigus atsakymas: „Viešpatie, štai čia pora kalavijų“ sulaukia Jėzaus priekaišto: apaštalai vėl nesuprato jo žodžių. Nekokia nauda mums, jei karštai atsiliepiame į Jėzaus žodį jo nesuprasdami. Todėl esmingai svarbu studijuoti Raštus ir jų prasmę.

Tačiau reikia turėti omenyje ir tai, kad Rašto prasmė turi tapti prasme mums. Galima turėti skvarbių išvalgų apie gerojo samariečio palyginimą, tačiau nesuvokus, kaip jį taikyti savo gyvenime, tai nebus Dievo žodžio skaitymas. Jėzui paklausus: „Kas iš šitų trijų tau atrodo buvęs artimas patekusiam į plėšikų rankas?“ galime lengvai rasti atsakymą. Tačiau kita eilutė visa tai įprasmina mums: „Eik ir tu taip daryk!“ (Lk 10, 36–37).

Net iš pažiūros neaiškios Senojo Testamento vietos skelbia mums skirtą žinią: „Visa, kas kitados parašyta, mums pamokyti parašyta, kad ištvorme ir Raštų paguoda turėtume vilties“ (Rom 15, 4). Vargiai rastume tokią Rašto vietą, kuria Dievas negalėtų mums prabilti. Būtinai stengtis suvokti kiekvieną skaitomą Rašto vietą kaip pamokymą mums žvelgiant Dievo žvilgsniu, kaip Dievo perduodamą mums žinią. Turime būti atviri, kad Dievas gali prabilti ir duodamas išvalgų netgi per tas Biblijos vietas, kurios iš pažiūros atrodo neturinčios ryšio su mūsų gyvenimu.

Dievas mums kalba

Dievas kalba tiems, kas maldingai skaito Bibliją kaip jo žodį. Jis nekalba girdimu balsu, netgi neformuluoja žodžių mūsų mintyse. Dievas kalba tais žodžiais, kuriuos skaitome, – jie įgyja ypatingą reikšmę ir tampa gyvi, tarsi Dievas pats dalyvautų, kalbėdamas tiesiogiai mums. Mes aiškiai jaučiame, kad Rašto žodžiai tikrai skirti mums ir byloja apie mus; suvokiame, jog jie reikšmingi ir pritaikomi mūsų gyvenime ir ypatingomis jo situacijomis. Taigi Biblija yra ne vien Dievo žodis, ji tampa Dievo žodžiu man. Skaitant mūsų širdis dega ne stipria emocija, bet švelniu Šventosios Dvasios prisilietimu, taikingu Dvasios buvimu mumyse, laiduojančiu, kad Tėvas iš tikrųjų mus myli ir šaukia vardu.

Mes negalime valdyti Dievo kalbėjimo. Negalime savęs sužadinti ir garantuoti, kad kažkas įvyks. Mes galime tikrai studijuoti, melstis, skaityti atvira ir dėmesinga širdimi, klausytis. O Dievui priklauso kalbėti, mūsų protui duoti supratimą, paliesti mūsų širdis. Negalime kontroliuoti jo malonių. Klaidinga stengtis prievarta išgauti Viešpaties kalbėjimo patirtį. Klaidinga reikalauti, kad jis kalbėtų dramatiškiau, negu jis pasirinko tai daryti. Pati didžiausia klaida – noras kontroliuoti, ką Dievas turėtų pasakyti.

Mūsų dvasinis gyvenimas sąlygojamas laiko tėkmės ir įvairių laikotarpių. Kai kada Rašto žodžiai gyvai byloja

iš skaitomo puslapio tiesiog į širdį. Kartais jie atrodo suguldyti eilutėse negyvi ir neįkvepiantys. Būna savaitių, kai skaitome su supratimu ir išvalga. Tačiau būna ir toks metas, kai skaitydami nepajuntame jokios dvasinės atmosferos, ir mus palaiko tik tvirtas pasiryžimas nesiliauti skaičius. Kartais Viešpats mus guodžia ir reiškia rūpinimąsi. Kai kada jis prabyla griežčiau, nurodo mokinystės kainą, parodo keistinas gyvenimo sritis, iškelia mūsų nuodėmingumą. Mums reikia išgirsti ir Viešpaties balsą, kuris yra drauge švelnus ir griežtas.

Viešpats kalba Rašto žodžiais ne vien tik tuomet, kai skaitome Raštą. Dažnai Dievas kalba asmeniškai klausantis Rašto skaitinių per liturgijos šventimą. Taip ir turi būti: tai klausymasis pažodine prasme, kai tikintieji bažnyčioje susirenka klausytis jiems skelbiamo Dievo Žodžio. Rašto skaitymas ir studijos ne liturgijos metu parengia klausyti Dievo žodžio per liturgiją. Kartais Rašto žodžius gyvai prisimename, kai į galvą paprasčiausiai ateina mintis iš Šventojo Rašto. Viešpats kalba per savo žodį, iškeldamas mintyse Rašto vietas, atitinkančias dabartinę situaciją arba tai, ką mums dabar privalu išgirsti. Tačiau kasdienis skaitymas išlieka nepavalduojamas, nes tokiu būdu perteikiama medžiaga, kurią Viešpats iškelia mūsų mintyse. Skaitymas leidžia suprasti įvairių Rašto vietų pagrindinę reikšmę ir kontekstą.

Svarbu tai, kad reikia mokytis klausytis mums skirto Dievo žodžio. Ištikimas Rašto skaitymas čia atlieka esminį vaidmenį net tomis dienomis, kai žodžiai atrodo tarsi negyvi surikiuoti eilutėse. Viešpats pasinaudoja skaitymo ištikimybe įvairiais būdais: parengdamas mus išgirsti jį tą pačią dieną kitais būdais; parengdamas klausytis jo žodžio per liturgiją; parūpindamas mūsų mintims tą Rašto vietą, kurią jis vėliau primins su išvalga ar pritaikydamas konkrečiai situacijai. Skaitydami įžengiamė į Rašto pasaulį, kad Dievo žodis galėtų įsiveržti į mūsų pasaulį ir gyvenimą.

Ne kiekviena Biblijos knyga mums kalbės vienodai aiškiai, ne kiekviena vienodai teiks išvalgą. Turėtume nebijoti pripažinti, kad Biblijoje yra daug mums nesuprantamų vietų – vietų, kurios mūsų gyvenimo situacijoje mums nieko nesako. Nėra nieko bloga, jei Kunigų knygoje randame mažiau peno, negu Jono evangelijoje. Tikėtina, kad Viešpats vadovavimo žodžiais dažniau bylos per Pauliaus laiškus, negu per Danielio knygą. Juk ir bibliotekoje ne kiekviena knyga vienodai naudinga ar įdomi kiekvienu gyvenimo momentu.

Kadangi Dievas trokšta kalbėtis su mumis kasdien, galime tikėtis, kad jo balsas skambės garsiausiai ir bus lengviausiai išgirstamas kritinių išbandymų ar gyvenimo virsmo momentais. Tikėtina, kad maldingai atsigręžę į Viešpatį išgirsime jo balsą tuomet, kai mums labiausiai reikės vadovavimo bei tikrumo. Vieną dieną, kai šv. Augustinas grūmėsi su Viešpačiu maldoje, svarstydamas apie savo gyvenimo kryptį, išgirdo vaiko balsą dainuojantį:

„Imk, skaityk, imk ir skaityk.“ Augustinas savo „Išpažinimuose“ pasakoja, kas jam įvyko:

„Nuslopinęs ašarų antplūdį, pakilau, aiškindamas sau, kad dieviška valia liepia man ne ką kita, kaip atsiversti knygą ir skaityti pirmą pasitaikiusį skyrių. Mat buvau girdėjęs apie Antaną, kad jį paskatino Evangelijos ištraukų, kurių atsitiktinai ėmėsi, skaitymas, tarytum jam būtų buvę sakoma tai, kas buvo skaitoma: „Eik, parduok, ką turi, išdalyk vargšams, tai turėsi lobį danguje; tuomet ateik ir sek paskui mane“, ir po tokios išsargios tuojau pat atsivertė į tave. <...> Nusitvėriau, atsiverčiau ir tylomis perskaičiau pastraipą, ties kuria pirmąją užkliuvo mano akys: „Saugokitės apsirijimo ir girtavimo, palaidumo ir neskaistumo, nesantaikos ir pavyduliavimo, apsilvilkite Viešpačių Jėzumi Kristumi ir nelepinkite savo kūno, netenkinkite jo geidulių.“ Toliau skaityti nei norėjau, nei buvo reikalingas. Nes tuojau pat, sulig šio sakinio pabaiga, tarytum tikrumo šviesai išsiskverbęs į mano širdį, išsisklaidė visos abejonių tamsybės.“ (VIII knyga, 12 skyrius)

Tai buvo kritinis virsmo momentas Augustino gyvenime. Prieš šį įvykį jis buvo atsivertimo kelyje, tačiau šie Rašto žodžiai taip įtaigiai prabilo į jo širdį, kad nušlavė šalin abejones ir aiškiai nurodė kelią, kuriuo eiti.

Kritiniais gyvenimo momentais Dievas gali kalbėti dramatiškai, tačiau turime tikėtis, kad jis dalyvaus ir kalbės mums per įprastinį kasdienį Rašto skaitymą. Bus dienų, kai Dievas kalbės mums švelniau ar tyliau. Tačiau jo balsas visada bus girdimas, jei mokėsime klausytis ir suprasti, ką jis sako. Tomis dienomis, kai atrodo, kad Dievas tyli, iš tikrųjų jis sako tai, ko mes nesistengiame išgirsti, arba kalba tuo būdu, kurio dar neišmokome atpažinti.

Labiausiai įprastas žodis, kuriuo Viešpats kalbės į mūsų širdį, bus meilės žinia, tikrumas, jog esame Tėvo mylimi kaip jo vaikai. Šis žodis gali kilti iš daugybės Naujojo Testamento vietų. Galime reaguoti kaip Petras: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis“ ir suvokti, kad Jėzaus atsakymas Petriui yra ir atsakas mums – taip Jėzus kalba apie mūsų nevertumo jausmus. Šventosios Dvasios apšviesti suprantame, jog Jėzus rūpinasi kiekvienu mūsų gyvenimo aspektu – panašiai kaip jis rūpinosi, kad vestuvių puotoje nepritrūktų vyno, arba kai verkė dėl savo bičiulio Lozoriuso mirties. Tada galime suvokti dažnai cituojamos Jono evangelijos eilutės visą prasmę: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jn 3, 16). Vienas dalykas yra abstrakčiai žinoti šio teiginio tiesą ir visai kas kita – asmeniškai priimti Jėzų Kristų kaip Gelbėtoją ir suvokti, kad per jį esame pašaukti į amžinąjį gyvenimą.

Rašto žinia yra kvietimas – kaip Jėzus savo mokinius pašaukė: „Sek paskui mane“, panašiai jis kviečia mus

šiandien. Dievo meilės žinia nėra žodžiai, tik išgirstami, bet nedarantys poveikio gyvenimui. Tai asmeninis kvietimas, reikalaujantis atsiliiepti. Paprasčiausia forma – raginimas: „Sek paskui mane.“

Kvietimas sekti Jėzumi yra raginimas panašėti į jį. Čia Rašto kvietimas tampa konkretesnis ir žodžiai, kuriais mums prabyla Dievas, dažnai igauna labai apibrėžtą reikšmę. Jėzus mus kviečia atiduoti jam visą gyvenimą. Kai visa širdimi atsiliiepiame į šį kvietimą, diena iš dienos pradedame panašėti į Kristų. Mums ir toliau reiks konkrečių Jėzaus žodžių, kuriais jis mums vadovautų.

Kai kurie Jėzaus žodžiai yra tiesiog įsakymai – bekompromisiai trumpi paliepimai. Klaidinga būtų skaityti Bibliją kaip vien įsakymų knygą, tačiau taip pat nedera jos skaityti taip, tarsi joje nebūtų jokių apibrėžtų paliepimų. Žodžiai, kuriais Jėzus kreipiasi į mus per Raštą, yra žodžiai su galia, jie reikalauja klusnumo. Turime būti pasirengę išgirsti juos kaip tokius ir paklusti.

Šventoji Dvasia

Šventosios Dvasios įkvėpimas yra esminis dalykas skaitant Raštą kaip Dievo žodį. Stengiantis suprasti Raštą ir ryžtantis skaityti jį atvira širdimi, Šventoji Dvasia turi tame dalyvauti – jei iš tikrųjų rengiamės klausytis Dievo, kalbančio mums per Rašto žodžius, ir paklusti uolia širdimi.

Esame gavę Šventąją Dvasią Krikšto metu. Krikštu Tėvas mus išsūnija ir leidžia dalyvauti savo gyvenime. Būdami Dievo vaikai turime galimybę klausytis jo balso. Jėzus žadėjo, kad jo žinia ir toliau gyvens mumyse per Šventosios Dvasios darbą: „Aš jums tai pasakiau, būdamas pas jus, o Globėjas – Šventoji Dvasia, kuri mano vardu Tėvas atsiųs, – jis išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs“ (Jn 14, 25–26). Šventoji Dvasia įvykdė per pranašą Jeremiją Dievo duotą pažadą: „Šitokia yra sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais, atėjęs toms dienoms, – tai Viešpaties žodis, – įdiegsiu jiems savo įstatymą, jį įrašysiu jiems į širdį. Tada aš būsiu jų Dievas, ir jie bus mano tauta“ (Jer 31, 33).

Ta pati Šventoji Dvasia, kuri įkvėpė Senojo Testamento pranašus skelbti Dievo žodį, yra duota ir mums, kad Dievo žodis galėtų giliai įsišaknyti mūsų širdyse. Jėzus žadėjo: „Kai ateis Globėjas, kurią jums atsiųsiu nuo Tėvo, – Tiesos Dvasia, kuri eina iš Tėvo, – jis toliau liudys apie mane“ (Jn 15, 26). Neatsitiktinai Jėzus Šventąją Dvasią vadina Tiesos Dvasia. Tiesa, kurią liudija Dvasia, yra tai, kad per Jėzų Kristų esame atpirkti ir tapę Dievo vaikais: „Visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai. Jūs gi esate gavę ne vergystės dvasią, kad ir vėl turėtumėte bijoti, bet gavote įvaikystės Dvasią, kurioje šaukiame: „Aba, Tėve!“ Ir pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai“ (Rom 8, 14–16).

Šventosios Dvasios veikimu mūsų skaitomi Rašto žodžiai tampa gyvi. Per jos vidinį veikimą jie tampa gyvenimo žodžiais. Per Dvasios buvimą ir mumyse esančią jos galią galime skaityti Raštą kaip Dievo žodį ir patirti, kaip šie žodžiai perkeičia mūsų gyvenimą.

Panašiai kaip ir kiekviena Šventosios Dvasios dovana, mums reikalinga tinkamo Rašto skaitymo malonė yra suteikiama kaip atsakas į mūsų malda. Jei norime Šventosios Dvasios pagalbos, turime jos prašyti. Šventoji Dvasia, žinoma, padeda mums ir tomis dienomis, kai pamirštame paprašyti, tačiau derėtų tvirtai pasiryžti kasdienį Rašto skaitymą pradėti malda. Mūsų malda neturi būti ilga ar sudėtinga. Tai gali būti tiesiog: „Ateik, Šventoji Dvasia, įkvėpk ir vesk mane šiandien, kai skaitysiu Bibliją.“ Arba tiesiog melsti Šventosios Dvasios: „Ateik, Šventoji Dvasia.“ Svarbu išreikšti savo priklausomybės nuostatą, prašant, kad Šventoji Dvasia mums vadovautų. Svarbu taip pat pripažinti, kad mums reikia Dievo pagalbos skaityti Raštą kaip jo žodį. Mūsų malda ne vien pripažįsta mūsų priklausomybę, ji taip pat išreiškia mūsų pasitikėjimą, jog prašydami gausime tą mums reikalingą pagalbą.

Kaip Šventoji Dvasia ateina mums į pagalbą ir ką mumyse nuveikia Šventosios Dvasios dovanos? Galime išskirti keturis Šventosios Dvasios pagalbos būdus, keturis skirtingus etapus, kai Šventoji Dvasia vis giliau įtraukia mus į apreiškimo tiesas.

Pirmiausia Šventoji Dvasia vadovauja mums, kad teisingai suprastume įkvėptąją Rašto žodžių prasmę. Tai nėra kažkokia iliejama nušvietimo malonė, paliečianti mus, pasyviai žvelgiančius į erdves; tai Dvasios darbas, bendradarbiavimas su mūsų pačių pastangomis bei triūsu, stengiantis suprasti tekstą. Tai, beje, negarantuoja teisingo teksto supratimo. Neklaidingas vadovavimas duotas Bažnyčiai, o ne mums, paprastiesiems jos nariams.

Taigi kokia yra ta Dvasios pagalba? Ji prasideda nuo paprastos minties aiškumo malonės. Kai kada esame labai pavargę ar pernelyg užimti, – būna net sunku susikaupti skaityti laikraštį. Pavyzdžiui, perskaitę straipsnelį apie ekonomiką galiausiai pamatome, kad negalime atpasakoti tik ką perskaitytos žinios turinio. Kartais panašiai atsitinka skaitant Bibliją. Rašto žodžiai lieka kažkur toli, tarsi prekybos centre grojanti foninė muzika. Norint dėmesingai skaityti, reikia pasirinkti tokį Biblijos skaitymo laiką, kai esame įmanomai labiau budrus ir aiškaus proto. Kartais būtina sąmoningai stengtis atsikratyti blaškančių minčių. Tačiau aiški galva yra taip pat Šventosios Dvasios malonė. Rašto vietos tampa gyvos tik tada, kai įstengiame sutelkti dėmesį į tai, ką jos sako.

Rašto teksto supratimas prasideda nuo dėmesingo teksto perskaitymo, turint kuo aiškesnį ir neblaškoma protą. Stengiamės tekstą analizuoti, kokie įvykiai aprašyti – ką akcentuoja Jėzus, Paulius ar kitas Biblijos teksto auto-

rius. Jei Rašto eilutė glumina, ieškome paaiškinimo komentare. Galima apmąstyti kitas Rašto ištraukas, nušviečiančias tą vietą, kurią dabar stengiamės suprasti.

Tą patį darytume norėdami suprasti ne tik Bibliją, bet ir kokią kitą knygą. Šventoji Dvasia šiame procese vadovauja ir bendradarbiauja su skaitančio žmogaus pastangomis. Kartais staiga netikėtai gauname tokių išvalgų, jas lengva pripažinti kaip Dvasios išvalgas, kaip atsaką atsiliepiant į maldą. Tačiau dažniausiai malonė veikia labai švelniai ir nepastebimai. Malonė vadovauja žmogaus pastangoms, o ne pakeičia jas. Šventajai Dvasiai veikiant svarbiausia galinis rezultatas. Mūsų tikslas yra teisingai suprasti įkvėptą Biblijos žodžių reikšmę. Pabaigę skaityti, suvokiame, kad iš esmės suprantame skaitomą vietą, gal net turime keletą naujų išvalgų. Skaitant Raštą tai pirmasis Dvasios darbas mummyse, pirmoji jos vadovavimo pakopa.

Antroji malonė, kurios turėtume prašyti Dvasios, yra įstengimas skaityti Bibliją kaip mums skirtą Dievo žodį, žinią, skirtą mums asmeniškai šiandien. Kaip prielaida tam, būtina skaityti Bibliją supratingai.

Išstudijavę Rašto vietą, ją suvokiame, ypač jei naudojame komentarus ar kita pagalbine medžiaga. Nepaisant to, vis dėlto dažnai jaučiame, kad kažko svarbaus trūksta – būtent tos vietos reikšmės *man*. Tarsi suprantame daug dalykų, tačiau nesuvokiame tos ištraukos akcento mūsų gyvenimui.

Pavyzdžiui, Jono evangelijos pasakojime apie pagautą svetimautoją iš komentarų galime sužinoti daugelį dalykų. Daug biblistų mano, kad ši vieta parašyta ne evangelisto Jono ir vėliau pridurta prie Evangelijos teksto. Gali kilti klausimas dėl dvejojų standartų: kodėl nebuvo nutvertas tą pačią nuodėmę daręs vyras, nors įstatymo jam numatyta tokia pati bausmė. Atsivertę Senąjį Testamentą ir pastudijavę jo nuostatas svetimavimo atžvilgiu, galime pastebėti Evangelijoje aprašomų Rašto aiškintojų ir fariziejų tikruosius kėslus. Jų tikslas buvo sugauti Jėzų kalboje, o ne laikytis įstatymo. Liko neaišku, ką Jėzus parašė ant žemės. Galime pasistengti gyvai įsivaizduoti šį epizodą. Tik po maldos ir tolesnio mąstymo kykla konkrečiai *man* skirta žinia ir supratimas. Imu suvokti savo santykį su Jėzumi ir stoju tos moters vietoje. Aš nusižengiau Dievo įsakymui. Jėzaus akyse liūdesys dėl nuodėmės sumišęs su švelnumu. Jo žodžiuose: „Daugiau nebenusidėk“ skamba stiprybė ir viltis.

Kartais Dievo žodis yra man skirtas ne kaip pavyzdys, bet labiau tiesiogiai. Skaitydami Jn 15, 16, suprantame, kad Jėzus kalba apaštalams, tačiau kitas dalykas yra išgirsti šiuos žodžius, bylojančius iš amžinybės mums asmeniškai: „Ne jūs mane pasirinkote, bet aš jus pasirinkau.“ Kad Rašto žodžiai taptų gyvi, Dvasios galia turi juos pripildyti, negyvas raides, atspaustas popieriaus lape, paversti žodžiais, ištariamais *dabar* ir skir-

tais *man asmeniškai*. Jei Rašto žodžių taikymą gyvenime siekiame pagrįsti šia įkvėptąja teksto prasme, mums reikia Dvasios, kuri mus apsaugotų nuo šališkų interpretacijų bei klaidų, vadovavimo. Jei tai, ką skaitome, gali mus perkeisti, vadinasi, mummyse turi veikti perkeičianti Dvasios galia, nes tik Dvasia duoda gyvybę ir augina. Tai yra antrasis Dvasios darbas bei malonė, kurios būtina melsti skaitant Bibliją.

Trečiasis Dvasios darbo aspektas, mums skaitant Raštą, yra sunkiai aprašomas, tačiau visiškai tikras ir labai svarbus: Šventoji Dvasia mums duoda išvalgos apie Rašto atskleidžiamus Dievo slėpinius. Vatikano II Susirinkimo žodžiais: „Dievišku apreiškimu Dievas norėjo atskleisti save“ (DV, 6). Raštas ne tik pateikia faktus apie Dievą, asmeniškai svarbius mums, – Rašte yra taip pat paties Dievo slėpinio apsiereikimas.

Pavyzdžiui, skaitant Jono evangelijos pradžią, galima nagrinėti šių eilučių reikšmę ir poetinę struktūrą, taip pat tyrinėti šiomis eilutėmis perteikiamą žinią mums šiandien. Tačiau drauge šie žodžiai nurodo didžius slėpinius: nuo pradžių esančio Dievo Žodžio slėpinį; tai, kad visa sukurta per šį Žodį; Žodžio tapimą kūnu ir gyvenimą tarp mūsų. Jei šie žodžiai nesukelia nuostabos ar pagarbios baimės, vadinasi, mes tik slystame jų reikšmės paviršiumi. Jei šie žodžiai neskatina apmąstyti Trejybės ir Įsikūnijimo slėpinių, reiškia mes liekame daug ko nesuvokę iš Dievo apreiškimo, kuriuo šiais žodžiais Dievas apreiškia pats save.

Mūsų riboto žmogiškojo supratimo neužtenka atsidūrus Dievo slėpinių akivaizdoje, net jei jam į pagalbą ateina studijos ir įprastinės Šventosios Dvasios malonės. Dabar galime regėti vien miglotą Dievo šlovės atspindį tarsi neaiškiam veidrodyje. Tačiau Šventoji Dvasia gali suteikti mums momentinių malonių, ypatingų Dievo tikrovės nušvitimo blyksnių. Šventoji Dvasia gali padaryti taip, kad daug kartų skaityti Rašto Žodžiai staiga pribloškia mus tiesa apie Dievą.

Tokių malonių neišgausime prievarta, jas galima vien maloningai priimti. Tačiau jų prašyti įmanu meldžiantis. Galime prašyti Dvasios, kad nudengtų šydą nuo mūsų protų, kai skaitysime Raštą, ir kad Biblijos žodžiuose sutiktume Tą, kuris šiuos žodžius ištarė. Galime prašyti, kad Dievo žodis mums būtų jo apsiereikimas, o ne vien tiktai perteikiamos tiesos. Galime melsti malonės būti panardintiems Dievo slėpiniuose, malonės pažvelgti į jo Veido šviesą.

Jei gauname tokią Šventosios Dvasios malonę, mus natūraliai traukia malda, tačiau net jei Rašto skaitymas nepatraukia į tokias aukštumas, jis turėtų maitinti mūsų maldą ir vesti ta kryptimi. O čia prieinama jau prie ketvirtojo Šventosios Dvasios darbo mummyse. Dvasia įkvepia mus atsiliiepti Dievui maldoje. Dvasia sužadina mūsų valią priimti tai, ką skaitome, ir tam paklusti. Dvasia įkvepia

mūsų širdis džiaugsmingai atsiliepti Dievui. Dvasia duoda mums žodžių išreikšti savo atsaką; ji leidžia be žodžių pajusti Dievo buvimą. Jei Rašto skaitymas yra iš tikrųjų susitikimas su Dievu, apsimetęs per jo žodžius, tuomet mūsų atsakas natūraliai ir neišvengiamai turi būti malda. Malda, kuri nėra Šventosios Dvasios malonė, gali būti sausa ir sunki. Taigi mums reikia Dvasios pagalbos, kad deramai atsilieptume į skaitomus žodžius.

Šventoji Dvasia gali veikti mumyse labai ramiai. Pradėjus skaityti Šventąjį Raštą ši patirtis gali būti nauja, ypač tiems, kurie nėra to darę. Raštą skaityti pradžioje gali būti tiesiog įdomu, nes daugelį vietų skaitome pirmą kartą, tačiau mėnesių mėnesiais tęsdami skaitymą ir neapleisdami maldos suvokiame, kad mūsų skaitymas tampa kitokio lygmens, negu buvo pradžioje. Pradedame skaityti Raštą kaip asmeniškai mums skirtą Dievo žodį, o ne tik kaip įdomią knygą. Imame suvokti, kad skaitant Viešpats kalba apie save, apie mus, apie mūsų gyvenimą su juo.

Suvokiame, kad į mūsų maldą buvo atsiliepta – Viešpats iš tikrųjų bylojo mums skaitant. Galime netgi užčiuopti nuo kada ėmėme girdėti jo švelnų balsą, kurio kitaip nebūtume suvokę. Atsakas į mūsų maldą nebuvo tarsi griaustinis iš dangaus; atsiliepta laipsniškai, ramiai. Kuo budresni būsim, tuo anksčiau pastebėsime šį atsaką. Galima taip pat patirti Šventosios Dvasios vidinį veikimą. Tai nėra nei emocija, nei išpūdingas apreiškimas. Tai retai vyksta išpūdingai. Tačiau galime užčiuopti, kad, kai skaitome Raštą, dega mūsų širdis – net žinomas vietas skaitome su nauju supratimu ir nauja įžvalga, skirta asmeniškai mums. Jei pradedame skaityti Raštą dažnai vien kaip tiesiog gerą ir naudingą dalyką, vėliau tai perauga į alkį, imame tiesiog trokšti Dievo žodžio. Suvokiame, kad šie Dievo žodžiai skiriami asmeniškai mums, jie kalba apie kasdieninę Kristaus sekimo patirtį.

Ši malonė gali ateiti pamažėl. Yra žmonių, kuriuose Šventoji Dvasia veikia staiga ir išpūdingai, ypač patraukdama juos prie kai kurių Šventojo Rašto puslapių taip, kad Rašto žodžiai išskyla labai gyvai. Šventosios Dvasios galybė pasireiškia tuo, kad ši dovana gali būti suteikta visiškai staiga. Būtent Dvasios dėka žodžiai tampa gyvi, uždega mūsų širdis klausytis ir paklusti. Dvasia nušviečia mūsų protus, kad suprastume, ką skaitome.

Šis Šventosios Dvasios veikimas yra dovana. Jos negalime pasiekti savo jėgomis, net didžiulėmis pastangomis. Mūsų širdis skaitant neužsidegs vien dėl įprastinio troškimo. Mes galime daryti tik tai, kas priklauso nuo mūsų, – melstis, kad Šventoji Dvasia atliktų savo dalį. Mūsų dalis yra būti ištikimiems skaitant, rimtai studijuoti ir melsti Šventosios Dvasios įkvėpimo. Visa kita priklauso nuo Dvasios, ir mes tiesiog turime pasitikėti ja. Dvasia gali veikti pamažu, taip pat ir dramatiškai staigiai. Tačiau būdama ištikima Jėzaus pažadui Šventoji

Dvasia yra su mumis, kai mes to prašome, ir padeda mums skaityti Raštą kaip Dievo žodį: „Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus suteiks Šventąją Dvasią tiems, kurie jį prašo“ (Lk 11, 13).

Gyvenimo žodžiai

„Jėzus pasakė visiems: *Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teneša savo kryžių ir teseka manimi. Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras, o kas pražudys dėl manęs savo gyvybę, tas ją išgelbės. Kokia būtų nauda, jei žmogus laimėtų visą pasaulį, o save pražudytų ar sau pakenktų?!“* (Lk 9, 23–25)

Šiuos žodžius galima perskaityti keleriopai. Pavyzdžiui, skaityti labai bendrai ir netaikant sau asmeniškai, kaip priežasties ir pasekmės dėsnį: jei kas nors taip padaro, tuomet tai įvyksta. Galime suprasti, ką šie žodžiai reiškia, ir net pritariamai linkčioti, pavyzdžiui, kaip pritarume teiginiui: „Jei mesime sviedinį ant grindų, jis atšoks.“ Taip perskaitytų Jėzaus žodžių perteikiama tiesa ne ką reikšmingesnė už teiginį apie atšokantį sviedinį.

Jėzaus žodžius galime suprasti taip pat kaip paliepiamą: „Turi savęs atsižadėti ir imti kryžių.“ Turime pripažinti, kad tam tikra prasme dera laikytis šio paliepiamo, panašiai kaip laikomės civilinių įstatymų, pavyzdžiui, kiekvieną mėnesį mokame mokesčius. Toks Jėzaus žodžių supratimas jau viena pakopa priartėja prie to, kad išgirstume juos kaip skirtus asmeniškai mums. Tačiau jei Bibliją skaitome tik kaip paliepiamą knygą, kurioje surašyti leidimai ir draudimai, vadinasi, dar ne skaitome Rašto kaip Dievo žodžio.

Galiausiai galime skaityti šiuos žodžius kaip asmeniškai mums skirtus Dievo žodžius. Rašto žodžių, per kuriuos mums kalba Dievas, turime klausytis konkrečiomis gyvenimo situacijomis. Paragininimas imti kryžių ir sekti Jėzumi nėra vien graži metafora. Šie žodžiai nurodo tą gyvenimo kelią, kurį mums atskleidžia Jėzus ir kuriu kviečia eiti, priimant visus sunkumus bei aukas. Tai reiškia, kad išbandymai ir sunkumai neturi mūsų atgrasinti nuo to kelio, kuriu Viešpats nori, kad eitume.

Šis kelias kiekvienam iš mūsų unikalus. Jėzus atskleidžia savo valią įvairiais būdais. Dažnai problema yra ne tiek suvokti Jėzaus skirtą mums kelią, bet pažinus pasiryžti juo eiti. Tuomet Jėzaus žodžiai įgyja pilnutinę galią bei prasmę: „Kas nori sekti manimi, teišsižada pats savęs.“

Kadangi mūsų gyvenimo situacijos skirtingos, kiekvienas šių Jėzaus žodžių ypatingą prasmę suvoks skirtingai. Gali būti, kad mums teks rinktis menkiausiai apmokamą darbą žinant, kad juo teikiame didesnę tarnystę Viešpačiui. Gali tekti priimti gyventi kokį nors žmogų netenkant privatumo, galbūt patirti ir finansinių naštų.

Gali būti, kad atsisakome geresnių gyvenimo sąlygų todėl, kad turime rūpintis senyvais tėvais.

Daugeliu atvejų vieno ar kito dalyko pasirinkimas nėra nuodėmė. Tačiau dažnai yra aišku, kuris iš jų reiškia Jėzaus sekimą ir elgseną pagal jo kaip tarno pavyzdį. Tuomet Rašto skaitymas leidžia Dievui mums prabilti konkrečioje situacijoje labai specifiniais žodžiais. Dievo žodžiai nėra vien abstrakčios tiesos ar bendri paliepimai. Jie tampa paguodos žodžiais konkrečiai renkant; tai taip pat pažado žodžiai, skirti asmeniškai mums. Šie žodžiai leidžia pažvelgti į gyvenimą iš perspektyvos. Jėzaus žodžiai yra gyvenimo žodžiai, jo pašaukimas yra amžinojo gyvenimo kvietimas. Jėzus mums kalba tuos pačius žodžius kaip ir vaikščiodamas žemėje: „Kas turi ausis, teklauso.“ „Kas iš Dievo yra, tas Dievo žodžių klauso“ (Jn 8, 47). Jis kviečia klausytis jo žodžių, kad jo žodžiai atgytų mūsų gyvenime.

Nuo gimimo kurčias žmogus gali skaityti apie muziką, studijuoti harmonijos dėsnius bei natas, tačiau neįstengs išgyventi muzikos grožio. Bethovenas kūrė muziką, o ne rašė natas. Muzikos tikrovė egzistuoja klausoma, užrašymas natomis atspindi ją tik miglotai.

Mums skirtas Dievo žodis egzistuoja tik mums adresuotas ir mūsų klausomas. Jei neturime ausų klausytis, Rašto žodžiai gali mums likti negyvi, panašiai kaip natomis užrašyta muzika kurčiam žmogui. Tai galime skaityti ir studijuoti, tačiau niekuomet nepajėgsime suprasti. Rašto žodžiai turi tapti gyvi mūsų gyvenime, jei jie yra mums skirti Dievo žodžiai. Tuomet jie tikrai tampa gyvenimo žodžiais.

Jėzaus Kristaus atpirkimo dėka galime kreiptis į Tėvą, prašydami, kad Šventoji Dvasia mumyse veiktų, skatindama mus skaityti Raštą su pagarba ir meile, suteiktų mums išminties ir išvalgos jį suprasti, taikyti gyvenime, stiprintų mus atsiliepti tikėjimu ir klusnumu. Galime su pasitikėjimu melsti, kad Dievo žodis kalbėtų mums per Biblijos žodžius. Galime pasitikėti, kad, atsiliepdamas į mūsų malda, Dievas kalbės ne tik mūsų protams, bet ir mūsų širdims.

Krikščionys tiki, jog Biblijoje, kaip jokiaje kitoje knygoje, yra Dievo žodžiai, skirti visai žmonijai. Tai gali patirti tas, kas Bibliją išgyvena kaip Dievo žodį. Skaitydami Rašto žodžius vadovaujami ir įkvėpti Šventosios Dvasios galime patirti, kaip Dievas mums kalba ir šaukia mus vardu: „Bet jūs esate prisiartinę <...> prie visų Teisėjo Dievo, prie nuskaidrintų teisiųjų dvasių ir prie Naujosios Sandoros Tarpininko Jėzaus <...>. Žiūrėkite, kad neatstumtumėte kalbančiojo“ (Žyd 12, 23–25).

(*Bus daugiau*)

Popiežius ragino iš naujo atrasti Atgailos sakramentą

(KAP, KAI) Vasario 19 d. popiežius Benediktas XVI audiencijoje priėmė didįjį penitenciarą kardinolą Jamesą Staffordą, taip pat popiežiškųjų Romos bazilikų nuodėmklausius. Prieš prasidedant gavėniai Šventasis Tėvas ragino iš naujo atrasti Atgailos sakramentą mūsų epochoje, paženklintoje gausių religinių bei visuomeninių iššūkių. Ta proga popiežius perdavė sveikinimus viso pasaulio nuodėmklausiams. Šventasis Tėvas priminė, kad krikščionio gyvenime reikšmingas Atgailos sakramentas „sudabartina Kristaus Velykų slėpinio atperkamaįjį veiksmingumą“. Pasak Benedikto XVI, išpažintis tampa dvasiniu atgimimu, „perkeičiančiu penitentą į naują kūrinį“. Tik Dievas gali padaryti šį malonės stebuklą ir jį įvykdo per kunigo žodžius bei gestus. Išgyvendamas Viešpaties švelnumą bei atleidimą penitentą linkęs lengviau pripažinti savo nuodėmės rimtumą, apsispręsti vengti nuodėmės, išlikti ir augti naujai su Viešpačiu užmegztoje draugystėje.

Benediktas XVI pabrėžė, jog „tame slėpiningame procese nuodėmklausys yra ne pasyvus stebėtojas, bet *persona dramatis*, tai yra gyvas Dievo gailėstingumo įrankis“. Todėl būtina, kad nuodėmklausys pasižymėtų dvasiniu bei sielovadiniu subtilumu, taip pat turėtų solidų teologinį, moralinį bei pedagoginį pasirengimą, leidžiantį suprasti penitento gyvenimiškąją patirtį. Popiežius pridūrė, jog nuodėmklausiams taip pat naudinga pažinti išpažinties ateinančių žmonių visuomeninę, kultūrinę ir profesinę aplinką, – tuomet jie galės duoti dvasinių ir praktiškų nurodymų bei pamokymų. Pasak Benedikto XVI, kunigas, teikdamas Atgailos sakramentą, atlieka tėvo, dvasinio teisėjo, mokytojo ir auklėtojo vaidmenį, ir tai reikalauja iš jo nuolatinio „*aggiornamento*“.

Šventasis Tėvas pabrėžė, jog „negalime skelbti kitiems atleidimo ir susitaikinimo, nebūdami patys to pilni“. Jis priminė: „Kristus mus vienintelius pasirinko teikti nuodėmių atleidimą jo vardu: tai ypatinga Bažnyčios tarnystė, kuriai turime pripažinti pirmenybę.“ Audiencijos pabaigoje popiežius patikėjo jos dalyvius šventųjų Jono Marijos Vianney'aus, Leopoldo Mandiciaus ir Pijaus iš Pietrelcinos užtarimui.

Romos seminaristams popiežius pabrėžė Biblijos skaitymo ir liturgijos svarbą

(KAP, KAI) Vasario 17 d. vakare Benediktas XVI lankėsi Romos kunigų seminarijoje. Bendraudamas su seminaristais jis pabrėžė, kad kunigo tarnystėje svarbiausi dalykai išlieka nekintami: tai Šventojo Rašto skaityba ir liturgija. Beveik valandą popiežius atsakinėjo į klierikų klausimus, prisimindamas taip pat savo studijų metus. Anot jo, anuomet kunigų ugdymas vyko kiek kitaip, tačiau apibendrinamas atsakymus popiežius išreiškė įsitikinimą, kad rengimasis kunigo tarnystei, nors nebūdamas visais laikais toks pat, reikalauja visuomet to paties. Pasak Benedikto XVI, svarbiausia išlieka tiek individualus, tiek bendruomeninis Dievo žodžio skaitymas – jo

subjektas nuolat yra nekintama Dievo tauta – ir liturgija, kuri duoda progą kalbėtis su Dievu. Į klausimą, kaip atpažinti pasaulimą, Šventasis Tėvas atsakė, jog tai nėra lengva, nes „tarp tūkstančių mus pasiekiančių balsų reikia atpažinti Dievo balsą“. „Tačiau paguoda teikia tai, kad Dievas byloja mums nuolat“, – sakė jis. Benediktas XVI sukėlė klausytojų šypseną, kai prisiminęs studijų metus Freisinge pasakė, kad nors tenykščiai egzegetai buvo gana liberalūs, „tačiau tikėjo Dievą“. Popiežius paragino Romos seminaristus melstis, nes malda padeda atpažinti tikrąjį gyvenimo turą.

Tradiciją kasmet lankyti Romos vyskupijos seminariją per jos Globėjos šventę įvedė popiežius Jonas Paulius II. Benediktas XVI jau antrą kartą susitinka su Romos seminarijos bendruomene.

Vyskupas Elio Sgreccia: katalikai turi teisę nebendradarbiauti darant abortą

(KAP, KAI) Spaudos konferencijos metu pristatydamas Popiežiškosios gyvybės akademijos vasario 23–24 d. Vatikane rengtą tarptautinį bioetikos kongresą, Popiežiškosios akademijos pirmininkas vyskupas Elio Sgreccia pabrėžė, kad katalikai turi teisę nebendradarbiauti darant abortą. Pasak vyskupo Sgreccia, tai nėra „bėgimas nuo atsakomybės“. Tikintieji turi teisę dėl sąžinės motyvų nedalyvauti ten, kur pažeidžiama teisė gyventi – tai taikyti na tiek abortų, tiek piktnaudžiavimo embrionų tyrimo technologijomis atvejais. Ta proga Popiežiškosios gyvybės akademijos pirmininkas paneigė gandus, esą rengiamasi peržiūrėti požiūrį į gimimų reguliavimo priemonių naudojimą. Tačiau jis patvirtino, kad Vatikane rengiamas dokumentas, kuriame bus aptarta plati bioetikos problematika, iškilusi po Tikėjimo mokymo kongregacijos 1987 m. paskelbtos instrukcijos *Donum vitae*. Pasak vyskupo Sgreccia, rengiamas dokumentas artimiausiu metu dar nebus skelbiamas.

Popiežiškosios gyvybės akademijos pirmininkas sakė, kad krikščionių pareiga pateikti pozityvų liudijimą ir aktyviai ginti teisę gyventi. Pasak jo, sveikatos apsaugos ir gyvybės apsaugos srityse būna tokių situacijų, kai gydytojams bei medicinos personalui dera atsisakyti bendradarbiauti. Pasak vyskupo Sgreccia, teisėta atsisakyti bendradarbiauti ir tuomet, kai homoseksualų poros siekia įvaikinimo. Jis kritikavo britų vyriausybės priimtą įstatymą, kuriuo Didžiosios Britanijos katalikų įvaikinimo agentūros įpareigojamos teikti paslaugas homoseksualų poroms.

Popiežius ragino plėtoti paliatyviąją mediciną

(KAP) Vasario 11 d. per Viešpaties angelo maldą popiežius ragino visame pasaulyje plėtoti paliatyviąją mediciną. Jis pabrėžė, kad nepagydomiems ligoniams labai reikia žmogiškosios pagalbos ir dvasinio palydėjimo. Benediktas XVI išreiškė savo dvasinį artumą su viso pasaulio ligoniais ir ragino visus tikinčiuosius dovanoti meilę ir palankumą kenčiantiesiems. Popiežius ypač dėkojo gydytojams ir slaugytojams. Jis pavedė ligonius, gydytojus ir slaugytojus Marijos Ligonių Sveikatos užtarimui.

Pagrindinės Pasaulinės ligonių dienos iškilmės vyko Pietų Korėjos sostinėje Seule. Romos šv. Petro bazilikoje sekmadienio popietę vykusioms iškilmėms pamaldoms vadovavo kardinolas Camillo Ruini. Šiose pamaldose taip pat dalyvavo popiežius. Pasaulinės ligonių dienos iškilmėse Seule popiežiui atstovavo Popiežiškosios sveikatos apsaugos darbuotojų sielovados tarybos pirmininkas kardinolas Javieras Lozano Barraganas. Ta proga čia vykusio mokslinio simpoziumo metu kardinolas Javieras Lozano Barraganas kalbėjo apie „dvasinę paliatyviąją slaugą“, kuri ligą bei mirtį „perkeičia į gyvenimo šaltinį“. Kardinolas sakė, kad dvasinis palydėjimas paliatyviosios slaugos metu turi neapsiriboti vien skausmo malšinimu. Jis taip pat pabrėžė Eucharistijos svarbą šiems ligoniams.

BAŽNYČIOS ŽINIOS

Eina nuo 1996 sausio 15 dienos
du kartus per mėnesį

STEIGĖJAS

Lietuvos Vyskupų Konferencija
Šventaragio 4
Vilnius

LEIDĖJAS

Lietuvos Katalikų Bažnyčios
informacijos centras
Papilio 5, LT-44275 Kaunas

REDAKcinė KOMISIJA

Pirmininkas
arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ
Nariai: vysk. Jonas Boruta SJ
vysk. Jonas Kauneckas
mons. Artūras Jagelavičius
kun. Leonas Povilas Zaremba SJ
kun. Lionginas Virbalas SJ
kun. Kęstutis Rugevičius
Vyskupijų atstovai:
kun. Arūnas Poniškaitis
kun. Domas Gatautas

VYR. REDAKTORIUS

Gediminas Žukas

REDAKTORIAI

Kastantas Lukėnas
Violeta Micevičiūtė
Asta Petraitytė

KORESPONDENTAI

Vita Filipova / Kazlų Rūda
Jūratė Kadusauskaitė / Marijampolė
kun. Žydrūnas Vabuolas / Vilnius
kun. Saulius Stumbra / Klaipėda
Laima Zimkienė / Šiauliai
Inesė Ratnikaitė / Šiauliai
kun. Gediminas Tamošiūnas / Kaišiadorys

ADRESAS

Papilio 5
LT-44275 Kaunas, Lietuva

TELEFONAI

Redakcija: 323 853
Platinimo tarnyba: 322 776
Faksas: 323 853
El. paštas: lkbic@lcn.lt

SPAUDŽIA

LC „Dakra“
Studentų 48a
LT-51367 Kaunas

TIRAŽAS 800 egz.

ISSN 1392-6098

© 2007, „Bažnyčios žinios“